

PIEDOŠANA

1 Vēl tikai brītiņu pastāvēsim lūgšanā. Nolieksim tagad mūsu galvas.

2 Mūsu Debesu Tēvs, mēs to uzskatām par ļoti lielu privilēģiju – stāvēt šeit starp glābtajiem, un ka varam dziedāt to godpilno, veco draudzes psalmu “Kungs, es ticu”. Redzēt, ka mūsu tēvu ticība cauri gadsimtiem joprojām dzīvo Viņa bērnu sirdīs. Un kā mēs tikko dzirdējām tajā dziesmā: “Mēs ejam uz Kānaāna zemi”. Šajā vakarā mēs lūdzam, Tēvs, ja šeit vēl ir kāds, kas nav pieņēmis to lēmumu, kas vēl nav sasniedzis to, ka viņš var vienkārši ticēt Vārdam, es lūdzu, lai šis ir tas vakars, kad viņi visbeidzot izlems un pieņems Kristu kā Glābēju, tiks piepildīti ar Viņa Garu.

3 Mēs pateicamies Tev par šo grupu, kura saucas “Pilnā Evaņģēlija uzņēmēji” un par ko tā stāv, par taisnīgumu. Un mēs esam laimīgi zinot, ka mūsu zemē ir vīri, biznesa pasaulē, kuri atrod laiku, lai kalpotu Tev, lai runātu citiem, tērēdami savu naudu un savu laiku, lai palīdzētu citiem šajā ceļā kļūt par Dieva Valstības pilsoņiem.

4 Mēs pateicamies Tev par mūsu brāļiem kalpotājiem, kuri šovakar atrodas šeit, par tiem, kuri tur rokās lāpas, lai parādītu šai aptumšotajai pasaulei, ka ir ceļš, kas ved uz Godību; par katru dzīvā Dieva draudzes locekli un par tiem, kuri ir ienākuši, Kungs, par jaunatnācējiem. Mēs tagad lūdzam, lai tad, kad mēs centīsimies atvērt Vārdu, lai Tu iedalī To cilvēkiem pēc viņu vajadzības. Un, kad šis dievkalpojums šovakar beigsies un mēs dosimies mājās, lai tai Valstībai pievienojas jaundzimušie mazuli. Vai arī, varbūt šodien šeit ir kāds, Kungs, kas ir ļoti slims un viņam ir vajadzīgs tā Lielā Ārsta pieskāriens; lai viņi saņem to šodien. Dāvā to, Kungs. Un mēs pazemīgi Tevi slavēsim, jo mēs prasām to Jēzus, Tava Dēla Vārdā. Āmen.

Varat apsēsties.

5 Tas ir viens no īpašākajiem laikiem manā dzīvē, kad man ir jāstāv cilvēku priekšā, lai runātu par manas dzīves prieku, par Jēzu Kristu, ko Viņš nozīmē man; un turklāt būt privilēģētam dalīties šajā priekā ar vēl kādu, kas šo prieku vēl nav piedzīvojis. Viendien es runāju... Reiz es biju jauns sludinātājs. Tagad es kalpošanā esmu bijis trīsdesmit gadus. Un mani zināja kā jaunu sludinātāju, bet nu tas laiks ir beidzies, un tagad es kļūstu par vecu sludinātāju.

6 Taču katru dienu Viņš, kā ir teikts tajā dziesmā: “Viņš kļūst arvien saldāks, nekā Viņš bija vakardien.” Kad es sāku, kad šķērsoju pusceļa robežu un jau skatos saulrieta virzienā, Kristus man nozīmē arvien vairāk, dienu no dienas. Un, kad man ir šī privilēģija stāvēt priekšā šiem uzņēmējiem, vīriešiem un sievietēm no šī apkaimes, un runāt viņiem kaut ko, kas viņiem ir svarīgāks par visu pārējo pasaulē, tas ir, par mūžīgo Dzīvību. Es nedomāju, ka ir kas vēl svarīgāks, par ko es varētu iedomāties, kā mūžīgā Dzīvība.

7 Kad tu esi jauns, tu sāk domāt par, nu, kā puisēns tu spēlēties ar vilciņu, bet meitenīte izgriez no papīra lelles. Nedaudz vēlāk tu saņem savu izglītību. Pēc tam tu appreci meiteni ar brūnām vai zilām acīm. Un pēc tam ir māja, par kuru ir jāmaksā, bērni, kurus ir jāskolo. Un kur tu esi?

8 Taču es tik ļoti priecājos, ka ir kaut kas tāds, kas ir reāls, kad tas viss beigsies. Tad tu ieej kaut kur, kas nozīmē vairāk, nekā tās visas pārējās lietas. Nu, tās ir svarīgas, protams, tā tas ir – kas būs mūsu bērnu māte vai mūsu bērnu tēvs, un mūsu mājas, un tā tālāk, un bērnu izglītība. Taču pat tas viss pazūd. Tas aiziet. Bet mūžīgā Dzīvība ir tā vissvarīgākā lieta, ko es zinu. Tas gandarīja mani, kad es biju jauns puisis. Tas gandarī mani tagad, kad es esmu pusemūža vīrietis. Un es esmu pārlicināts, ka tad, kad manas dzīves priekšskars nolaidīsies, es būšu laimīgs iet satikt Viņu, kuram es esmu iztērējis savu dzīvi.

9 Un tā, brālis Tonijs, vietējās filiāles priekšsēdētājs, es priecājos atrasties šodien šeit kopā ar viņu sadraudzībā, ar brāli Karlu Viljamsu un citiem filiāles vadītājiem vai pārstāvjiem, un ar visiem viesiem, kuri atrodas šeit kopā ar mums. Mēs priecājamies, ka esam šeit.

10 Reiz es sludināju, man šķiet, tas bija Litrokā, Arkanzasā, Robinsona memoriālajā auditorijā. Un tur tika dziedināts kāds vīrietis, kurš vairākus gadus bija staigājis uz kruķiem, sēdēdams uz ielas, pārdodams zīmuļus. Un viņš varēja, ak, vienkārši izkropļots! Viņa locekļi bija paralizēti, un

kustēties... Cilvēkiem viņa bija ļoti žēl. Vienvakar viņš atnāca uz sanāksmi. Un viņš saņēma lūgšanu kartiņu un nokļuva lūgšanu rindā, un tika dziedināts.

11 Un nākamajā dienā viņš uzlika savus kruķus sev uz muguras un staigāja šurpu turpu pa ielu, liecinādams. Un es centos runāt. Bet pēc kāda laika viņš piecēlās un sacīja: “Brāli Branham,” sacīja viņš, “es nekādi nevaru saprast.” Viņš sacīja: “Kad es izdzirdēju tevi runājam,” sacīja viņš, “es nodomāju, ka tu esi no nācariem.” Tieši no turienes bija viņš. Un viņš sacīja: “Bet tad es tur apkārt ieraudzīju tik daudzus pentakostus,” viņš sacīja, “kāds pateica, ka tu esot pentakosts. Bet pēc tam es izdzirdēju tevi sakām, ka tu biji baptists jeb tiki ordinēts baptistu draudzē.” Sacīja: “Es esmu pilnībā apjucis. Kas tu esi?”

12 Es sacīju: “Ak, tas ir vienkārši. Es esmu pentakostu nācarietiskais baptists.” Šādi, viss kopā.

13 Pirms dažiem gadiem es nonācu starp pentakostiem, pie kuriem mani sūtīja Tas Kungs, kad Viņš nolēma, ka man ir jālūdzas par Viņa slimajiem bērniem. Bet mana konfesijā draudze, kopā ar kuru es toreiz biju, ne pārāk ticēja lūgšanai par slimajiem jeb Dievišķajai dziedināšanai. Viņiem tas bija kas svešs. Viņi pateica man, ka es esmu kļuvis par sektantu. Un, nu, varbūt es esmu kļuvis par sektantu. Es nezinu. Taču, lai kas arī es nebūtu, es esmu ļoti laimīgs. Un kāds pateica, ka es esmu zaudējis prātu. Es sacīju: “Tādā gadījumā vienkārši lieciet mani mierā, jo šādi es esmu daudz laimīgāks, nekā es biju iepriekš.” Tāpēc šādi es vienkārši jutos labi. Un es... Tas ir neizsakāms prieks.

14 Taču, kad es nokļuvu pentakostu ļaužu vidū, es domāju, ka viņiem ir tikai viena grupa. Bet pēc tam izrādījās, ka tur pie viņiem ir tikpat daudz sašķeltu grupiņu kā baptistu draudzē, no kurienes atnācu es. Tādējādi es nenostājos nevienas grupas pusē. Es centos stāvēt starp viņiem visiem un sacīt: “Mēs esam brāļi.” Saprotat? Un tieši tāda ir bijusi mana attieksme kopš tā laika – redzēt to vareno dzīvā Dieva draudzi savienotu kopā ticībā un lūgšanā, un pūlīnos.

15 Un tad, kad Pilnā Evaņģēlija uzņēmēji izveidoja savu organismu... Jo viņi nav organizācija. Viņi ir organisms. Un tas ietver sevī visas grupas. Un tas deva vietu man, un viņi paņēma mani zem sava spārna. Un es esmu ļoti pateicīgs par šo iespēju runāt kristīgajiem uzņēmējiem, jo tur es varu izteikt savu ticību starp visām grupām vienlaikus. Un tas man ir kaut kas īpašs. Un es pieradu vienai organizācijai, tie ir Pilnā Evaņģēlija uzņēmēji.

16 Un, lai to izdarītu, šobrīd Āfrikā, kur mēs plānojam drīz doties, tur uz Dienvidāfriku, kur Tas Kungs dāvāja mums vienu no varenākajām sanāksmēm, man šķiet, kādas vien Viņš ir mums dāvājis, tā bija Dienvidāfrikā, kur mēs redzējām, kā trīsdesmit tūkstoši iezemiešu pieņēma Kristu kā Glābēju vienā pēcpusdienas kalpošanā. Viņi pierēģistrēja trīsdesmit tūkstošus.

17 Nākamajā rītā Durbanas mērs Sidnijs Smits, kurš bija tajā sanāksmē, piezvanīja man pa telefonu. Mums tur stadionā jeb hipodromā bija aptuveni divsimt tūkstoši cilvēku. Un viņš sacīja: “Pieej pie loga un paskaties ārā.” Un tur garām brauca septiņas piekrautas kravas automašīnas. Bet tās angļu kravas mašīnas bija gandrīz, teju vai tik platas kā šī istaba, pilnas ar kruķiem un invalīdu ratiņiem, un ar to, uz kā iepriekšējā dienā bija gulējuši cilvēki. Un viņi gāja aiz tām kravas automašīnām, ar augšup paceltām rokām dziedādami to dziesmu, kuru jūs nodziedājāt pirms dažām minūtēm: “Tikai tici, pilnīgi viss ir iespējams.”

18 Un es, savā sirdī es pateicu: “Kungs, tā man būs diena ko atcerēties.” Un dažas dienas... Es biju tur tikai trīs dienas. Un tieši uz turieni es tagad došos atkal. Un tajās trīs dienās... Un es vienkārši nezinu, kas tik tur nenotika! Tas sākās, pateicoties tikai vienam brīnumam, ko Tas Kungs izdarīja uz platformas; iedeva zēnu, kas staigāja četrpārus kā suns, atjaunoja viņam veselo saprātu un iztaisnoja, un piecēla viņu to cilvēku priekšā. Bet iepriekšējā dienā tos cilvēkus bija jāatdala ar žogiem, jo viņiem starp ciltīm bija karš. Bet nu viņi bija mierā, gāja, apskaudami viens otru, dziedādami: “Tikai tici, pilnīgi viss ir iespējams.”

19 Es saku jums, ka diženais vecais Evaņģēlijs, neskatoties uz savu vienkāršību, nav zaudējis savu spēku, kad tas tiek sludināts Kristus augšāmcelšanās vienkāršībā. Un es... Tas kļūst man arvien dārgāks katru dienu.

20 Un, ja šovakar tu esi šeit kā uzņēmējs, un tu vēl neesi pievienojies kādai uzņēmēju sadraudzībai, tad atļauj man ieteikt tev šos Pilnā Evaņģēlija uzņēmējus. Tev nav obligāti jāpieder kādai draudzei vai arī tu vari būt jebkurā draudzē, tas ir pavisam normāli. Viņi saucas “Pilnā Evaņģēlija uzņēmēji”. Taču tev nav obligāti jābūt pilnā Evaņģēlija cilvēkam, lai pievienotos. Metodisti, baptisti, prezbitērieši, pat katoļu priesteri, lai kas arī tu būtu.

21 Ziniet, manuprāt, Jēkabs izraka aku, bet filistieši viņu no tās aizdzina. Man šķiet, ka viņš nosauca to “ļauņprātība” vai kaut kā tā. Viņš izraka citu, bet viņi aizdzina viņu arī no tās. Viņš nosauca to “strīds”. Un viņi izraka trešo, viņš sacīja: “Šeit vietas pietiks mums visiem.” Tāpēc es domāju, ka tieši tas ir tas – te ir vieta mums visiem. Un mēs priecājamies, ka jūs esat šajā Toskānas apkaimē, un esat ieradušies, un esat sadraudzībā ar mums.

22 Un vēl, neaizmirstiet par sanāksmi Fīniksā. Un tā, es zinu, ka mums nevajadzētu izteikt paziņojumus šeit no platformas, jo mēs esam izvēlējušies tādu politiku. Taču, tā kā tas viss ir saistīts ar Pilnā Evaņģēlija uzņēmējiem, es lūgšos par slimajiem un sludināšu četras dienas pirms sanāksmes Ramadā decembrī... [Kāds saka: “Janvārī.”–Tulk.] Janvārī... [“No 19. līdz 23.”] No deviņpadsmitā līdz divdesmit trešajam. Četras dienas. Es sākšu deviņpadsmitajā, vai pareizi? [“Jā.”] Es sākšu deviņpadsmitajā. Un tad man būs četru dienu sanāksme.

23 Bet jums, kuri ir no Toskānas, nākamās svētdienas vakarā es lūgšos par slimajiem Dieva Asamblejās Grantvejā, brāļa Arnolda Maka draudzē. Ja kāds ir slim un gribētu atnākt, es tur sludināšu, ja Tas Kungs gribēs, nākamsvētdien vakarā, lūgšos par slimajiem.

24 Un tā, lai Dieva svētības ir uz jums. Un, ja jums ir Bībele, es gribētu ātri ķerties pie Vārda, jo es zinu, ka daudziem no jums rīt ir jāstrādā. Šodien es runāšu jums no Rakstu vietas, kuru es gribu izlasīt no vēstules Romiešiem, 8. nodaļa Romiešiem. Un mēs gribam sākt ar 28. pantu un izlasīt līdz 32. pantam ieskaitot. Romiešiem 8:28.

Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti.

Jo, kurus Viņš sākumā nozīmējis, tos Viņš nolēmis darīt līdzīgus Sava Dēla tēlam, lai Viņš būtu pirmdzimtais daudzu brāļu starpā.

Bet, kurus Viņš iepriekš nolēmis atpestīt, tos Viņš arī aicinājis; un, kurus Viņš aicinājis, tos Viņš arī taisnojis; bet, kurus Viņš taisnojis, tos Viņš arī pagodinājis.

Ko nu sacīsim par visu to? Ja Dievs par mums, kas būs pret mums?

Viņš jau Savu paša Dēlu nav saudzējis, bet To par mums visiem nodevis nāvē. Kā tad Viņš līdz ar To mums nedāvinās visas lietas?

25 Lai Tas Kungs pievieno Savas svētības Viņa Vārda lasījumam. Un tā, es gribu runāt par tēmu: “Piedošana”. Šeit Bībelē mēs šovakar lasām, ka “Viņš mums ir dāvājis visas lietas”. Nu, mēs, protams, nevarētu parunāt par “visām lietām”. Taču mēs paņemsim vienu lietu, ko Viņš mums ir devis, un tā ir “piedošana”. Un es uzskatu, ka tas ir godpilns vārds – kad tev ir “piedots”. Jo mēs visi esam vainīgi grēkā. Mēs visi esam grēkojuši un zaudējuši Dieva godību. Un Dievs caur Savu Dēlu ir piedēvis mums šo netaisnības un grēka vainu.

26 Un piedošana man atsauc atmiņā kādu stāstu, kuru es reiz lasīju, par Neatkarības karu, tā man šķiet. Par to, ka tur bija viens vīrs, zaldāts, kājnieks, kurš bija izdarījis kaut ko, kas bija... Tiesa atzina viņu par vainīgu, un viņam tika piespriesta nošaušana. Man šķiet, ka tas bija par to, ka viņš bija atstājis savu pienākuma posteni cīņas laikā. Un viņa nāvessodu bija jāveic nošaušanas komandai.

27 Un vienam puisim bija tik ļoti žēl tā cilvēka, ka visbeidzot viņš devās pie tā ievērojamā prezidenta Linkolna. Linkolns, būdams kristietis, džentelmenis... Stāsta, ka viņš brauca savā ekipāžā, kad tas vēstnesis viņu satika. Un tas metās ceļos un sacīja: “Mister Linkoln, Savienoto Valstu prezident, labais ser,” sacīja viņš, “es lūdzu žēlastību vienam cilvēkam, zinot, ka jūs esat

kristietis un ka jūsu sirdī ir labsirdība pret izmocīto.” Viņš sacīja: “Mans draugs bija pienākumu postenī, viņam noliktajā vietā, taču, kad sāka dārdēt ieroči un šaut lielgabali, viņš nobijās un atstāja savu pienākumu posteni. Mister Linkoln, viņš negribēja tā rīkoties. Viņš ir labs cilvēks. Un, lūk, tieši pēc nedēļas viņu nonāvēs nošaušanas komanda. Nav nekādas iespējas viņu izglābt, ja vien jūs neparakstīsiet viņam piedošanu.”

28 Misters Linkolns ar asarām acīs izņēma no savas mapes papīra lapu un uzrakstīja uz tās: “Es, Ābrahāms Linkolns, piedodu tam cilvēkam *to un to*, un dāvāju viņam dzīvību,” un parakstīja to.

29 Un tas cilvēks novēlēja viņam Dieva svētības. Un viņš atgriezās cietumā un pateica savam draugam: “Es dabūju tev piedošanu.” Un viņš to izvilka, uzrakstītu uz papīra gabala, un parādīja to viņam.

30 Bet tas cilvēks sacīja: “Nesmejies par mani. Es teju teju miršu, bet tu atnāc ar ko tādu? Es vienkārši neticu. Es vienkārši nevaru noticēt. Tā tas nav. Jebkurš varētu parakstīties kā 'Ābrahāms Linkolns'.”

31 Tas sacīja: “Bet tas taču ir prezidenta paraksts.” Sacīja: “Tev ir piedots.”

32 Bet viņš pagrieza muguru un aizgāja prom. Un tas cilvēks tika nošauts.

33 Un tur bija tas dokuments par atbrīvošanu no Ābrahāma Linkolna, Savienoto Valstu prezidenta, tā cilvēka atbrīvošanai, un tomēr viņš tika nošauts. Tāpēc šis gadījums tika izskatīts Federālajā tiesā, un tika pieņemts šāds lēmums: “Piedošana nav piedošana, kamēr tā nav pieņemta kā piedošana.”

34 Tādējādi tas, ko es izlasīju šodien, ka Dievs dāvā mums visas lietas un Viņš dāvā mums piedošanu, tā piedošana ir tiem, kuri grib pieņemt Dieva Vārdu kā piedošanu. Taču tas tikai...tieši kā mēs to izlasījām, tas nenozīmē, ka tev ir piedots. Tas nozīmē, ka tev ir jāpieņem tas kā sava piedošana, ka Dievs atdeva Savu Dēlu, lai Viņš nomirtu tavā vietā, un tad tā ir piedošana.

35 Atbrīvošana no vainas, lūk, ko mēs gribam tajā ielikt. Piedošana no Dieva ir atbrīvošana no vainas. Nevis izvairīšanās caur kaut kādu psiholoģijas mācību, kura kaut kādā veidā var iedot tev kādas sajūtas, ka tu esi izdarījis kaut ko pareizu, pievienojoties draudzei vai pieņemdam kaut kādu ticības mācību. Taču tā ir atbrīvošana no tavas vainas caur Golgātas spēku. Kaut kas ir tevi atbrīvojis. Vairāk nav vainas. Bībelē ir teikts, man šķiet, Romiešiem 5:1, lūk: “Tāpēc vairs nav nekāda nosodījuma tiem, kuri ir Jēzū Kristū, kuri dzīvo ne pēc miesas, bet pēc Gara.”

36 Lūk, cilvēks, kad viņš ir atbrīvots no grēka, vīrietis vai sieviete, viņam sirdī vairs nav vēlēšanās sekot šīs pasaules lietām. Viņam ir bez maksas piedots, un viņš kļūst par jaunu radījumu Jēzū Kristū. Un viņš savas domas vērš uz to, kas ir augšā, kur Kristus sēd Dievam pie labās rokas. Viņš ir atbrīvots par velti. Viņam nav vajadzīgs kaut kāds priesteris, kas viņam to pateiks, vai kāds kalpotājs, kas viņam to pateiks. Viņš zina sevī, ka viņam ir piedots, jo viņš ir pieņēmis to uz tā pamata, uz kāda Dievs ir viņam to atsūtījis, caur Jēzu Kristu. Kas tā ir par sajūtu – būt brīvam no grēka!

37 Man stāstīja, ka pirms daudziem gadiem, kad tika parakstīta vergu atbrīvošanas deklarācija vergiem dienvidos, bija noteikts laiks, kad viņi būs brīvi – tas bija kāda konkrēta rīta saullēkts. Un viņi visi iznāca no tās plantācijas. Un daudzi jauni vīrieši uzrāpās pašā kalna virsotnē, jo tādā veidā viņi varēja ieraudzīt saullēktu pirmie, un pēc tam vecāki vīrieši bija nedaudz par viņiem zemāk, tad sievietes ar bērniem apakšā. Un viņi sāka gaidīt vēl ilgi pirms rītausmas. Jo vergu jostas, smagi pārbaudījumi bija atstājuši viņu dzīvēs bēdu pēdas, un viņi ilgojās pēc tās dienas, par kuru viņi zināja, ka viņi būs apzēloti. Un vergu atbrīvošanas deklarācija sacīja: “tajā noteiktajā dienā līdz ar saullēktu viņi ir brīvi.” Un viņi ilgojās ieraudzīt to stundu, kad saule pacelsies, tik ļoti to gaidīja, ka viņi uzrāpās kalnos.

38 Ak, ja vien grēciniekiem šodien tik ļoti gribētos uzzināt, ka viņam ir piedots. Tev ir piedots tieši tajā brīdī, kad tu pieņem Jēzu Kristu kā savu Glābēju. Tad tev ir piedots.

39 Viņi stāstīja, ka tie jaunie vīrieši gaidīja. Un tikko kā austrumos atspīdēja saule, viņi skaļi kļiedza lejujup tiem vecākajiem: “Mēs esam brīvi!” Bet tie vecākie tām sievietēm un bērniem: “Mēs esam brīvi! Mēs esam brīvi!” Jo bija uzlēkusi saule.

40 Ak, kad cilvēks bija pārdevies grēkam un kad Dieva Dēls tajā rītā iznāca no kapa mūsu taisnošanai, es domāju, ka būtu jāatskan kļiedzienam visās tautās: “Mēs esam brīvi no grēka un kauna, bez maksas saņēmuši piedošanu caur Golgātas važām.” Neko vēl lielāku cilvēkam iedot nevarētu.

41 Kad cilvēks sagrēkoja Ēdenes dārzā, viņš šķērsoja lielu bezdibeni, atdalīdams sevi no Tā Mūžīgā. Cilvēks tajā laikā bija mūžīgs līdz ar Dievu. Viņam nebija nekādu slimību, bēdu vai nāves. Cilvēks nebija radīts miršanai. Elle netika radīta cilvēkiem. Elle tika radīta velnam un viņa eņģeļiem, un nevis cilvēkiem. Jo viņi tika radīti uz zemes, lai būtu Dieva dēli un meitas. Taču, kad cilvēks sagrēkoja un šķērsoja to robežlīniju starp pareizo un nepareizo, viņš atdalīja sevi no Dieva, neatstājot sev nekādu atpakaļceļu. Viņš bija pilnībā pazudis. Viņš nevarēja atgriezties, jo viņš bija grēkojis.

42 Taču Dievs, būdams bagāts žēlastībā, pieņēma aizvietotāju. Jo Viņš bija pateicis: “Tai dienā, kad tu no tā ēdīsi, tai dienā tu mirsi.” Un Dieva taisnīgums un Viņa svētums pieprasa nāvi, jo tas ir Viņa Vārds. Un Viņam ir jāievēro Savs Vārds, lai Viņš būtu Dievs.

43 Un tā, mīlestība, kas Viņam bija pret cilvēku, un tomēr – redzēt viņus atdalītus no Sevis un no sadraudzības, kura Viņam bija ar Viņa bērniem Ēdenes dārzā, lūk, kādā stāvoklī un ar salauztu sirdi Viņš bija bijis visu to laiku, jo Viņa Vārds bija pateicis: “Tai dienā, kad tu no tā ēdīsi, tai dienā tu mirsi.”

44 Tādējādi mēs varam paļauties uz to – viss, ko saka Dievs, ir taisnība. Tam ir jāpiepildās. Dievs nevar atsaukt Savu Vārdu, saprotiet, jo Viņš ir bezgalīgs un Viņš ir mūžīgs. Un Viņa pirmais lēmums ir lēmums uz visiem laikiem. Viņam nav jāatceļ tas tā dēļ, ka Viņš būtu uzzinājis par to vairāk. Viņš, pirmkārt, ir bezgalīgs. Un tāpēc, kad Dievs kaut ko saka, tas ir pilnīgs tajā veidā. Tas nevar izmainīties, jo tas ir pilnīgs lēmums.

45 Un tad tas, kā Dievs attiecas pret tiem, kas pieņem Viņa lēmumu, tā Viņš vienmēr attieksies pret ikvienu, kas tādā veidā pieņems Viņa lēmumu. Tādējādi, ja Viņš dāvāja cilvēkam ceļu izglābties, tad tas pirmais ceļš, kuru Viņš dāvāja, vienmēr paliks nemainīgs. Un, ja Dievs ir apsolījis dziedināšanu slimajiem, kas ir balstīta ticībā tam, tad tā tas būs vienmēr. Viņš nevar to atsaukt. Saprotat? Viņam ir jāpaliek nemainīgam.

46 Lūk, Dievs pieņēma aizvietotāju par cilvēku Ēdenes dārzā, un tas bija asins upuris. To cenu bija jāsamaksā ar asinīm. Un tas tā ir bijis vienmēr. Nekad nav bijis nekāda cita veida vai jebkā cita, kas varētu to aizvietot. Tās bija asinis. Vienīgais veids, kā Dievs pieņem Savus bērnus atpakaļ, ir caur aizvietojošajām asinīm. Nekāda cita maksa neder. Nekas cits to neizdarīs. Dieva pirmais lēmums ir vienmēr pilnīgs, un tas ir mūžīgs. Un mēs zinām, ka tā ir patiesība, jo Dievs nevar samelot, un Viņš nevar paņemt Savu Vārdu atpakaļ. Kopš tā laika tas ir bijis Dieva vienīgais veids un vienīgā vieta sadraudzībai ar cilvēku. Lūk, cilvēks bija...

47 Lūk, vārds “nāve” nozīmē “atdalīšana”. Kad mēs tādā veidā nomirstam, tas nenozīmē... Mūsu fiziskā nāve nenozīmē, ka mēs esam miruši. Jēzus pateica: “Kas Man tic, ja arī viņš nomirs, tomēr viņš dzīvos. Ikviens, kas dzīvo un tic Man, nekad nemirs.” Lūk, tā “nāve”, par kuru ir runāts tur, tā ir “atdalīšana” no Dieva klātbūtnes. Taču fiziskā nāve, caur kuru mums ir jāiziet šeit, vēl nav nāve. Mēs joprojām atrodamies Dieva klātbūtnē. Mēs pārvietojamies no šīs vietas uz to vietu, kas ir vēl tuvāk Viņam, Viņa klātbūtnē. Tā vēl nav nāve, ko mēs saucam par “nāvi”, kā mēs saucam to šeit.

48 Atcerieties, ko Viņš pateica par to meiteni, kas bija mirusi, par Jaira meitu: “Viņa nav mirusi, bet gul.”

49 Un viņi izsmēja Viņu, Viņš...zinādami, ka viņa ir mirusi. Tas bija viņu termins: “Viņa ir

mirusi.”

50 Taču Jēzus sacīja: “Viņa guļ.” Un Viņš devās un viņu pamodināja, un viņa atgriezās dzīvē.

51 Lūk, no Ādama un līdz pat šim laikam cilvēks ir centies uztaisīt pats savu aizvietotāju. Viņš ir centies, kā vien varēja, uztaisīt kaut ko nedaudz labāku, nekā Dievs to izdarīja toreiz. Un tas gluži vienkārši ir cilvēkam raksturīgi. Cilvēks vienmēr cenšas kaut ko uzlabot, izdarīt to citādāk. Viņš grib injicēt pats savas idejas Dieva plānā. Un tieši tāpēc mēs šodien esam sadalījušies, šīs pasaules kristieši, ar barjerām, ar konfesionālajām barjerām. Mēs... Tas notiek šādi, tāpēc ka cilvēks ir injicējis pats savas idejas Dieva plānā. No Ādama līdz pat šim laikam, kā es sacīju, tas ir bijis šādi.

52 Ādams izpauda cilvēcisko domāšanu Ēdenes dārzā, kad viņš uztaisīja sev apsēju no vīģes lapām, lai nostātos Dieva priekšā. Tas bija kaut kas tāds, ko izdarīja viņš pats. Un, sākot ar tām vīģes lapām, viņš ir izmēģinājis izglītību, torņus, pilsētas, elkus, civilizāciju, konfesiju. Taču tas vienmēr paliek tas pats. Dievs pieņem savus padotos tikai zem Asinīm. Tas arī viss.

53 Izglītība ir pilnībā izgāzusies. Jo izglītotāki mēs kļūstam, jo tālāki mēs kļūstam viens no otra. Konfesija ir pilnībā izgāzusies. Mēs novelkam robežas un barjeras, un katrs cenšas padarīt savu konfesiju labāku par to citu, un tas sagrauj sadraudzību. Civilizācija ir novedusi tikai pie sajukuma. Pilsētas, torņi un kas nu tur vēl, tas viss ir izgāzies. Taču Dieva plāns joprojām ir tāds pats: zem Asinīm.

Tām Asinīm ir jābūt parādītām. Tajā dārzā...

54 Agrākajos laikos...tas ir, Israēls, kad Israēlam bija jānokauj jērs un jāuzziež tās asinis uz durvju pārsedzes un ailes, to pieprasīja Dievs. Un tai zīmei bija tur jāatrodas, lai kāds arī nebūtu viņu stāvoklis. Tie vīri būtu varējuši parādīt, ka viņi ir apgraižīti izraēlieši. Viņi būtu varējuši apliecināt, ka: “Mēs ticam katram vārdam, ko pateica Jehova.” Taču tas to neatcēla. Viņiem bija jābūt redzamai tai zīmei. Asinīm bija jābūt parādītām.

55 Tieši tā tas ir šovakar. Es ticu, ka katram kristietim ir jāparāda Jēzus Kristus Asinis, kuras ir attīrījušas viņus no šīs pasaules lietām, neskatoties ne uz ko.

56 Lūk, tajā laikā zīmei bija jāatrodas uz durvīm. Tai bija jābūt tur, neatkarīgi no tā, cik reliģisks bija tas nams, cik reliģiozi bija tie cilvēki, cik labi viņi bija audzinājuši savus bērnus, cik labi viņi bija apmeklējuši draudzi, cik labi viņi bija demonstrējuši visu to, ko bija pateicis Dievs. Tik un tā tajā pēdējā stundā, kad tas bija starp dzīvību un nāvi, bija jāuzrāda tās asinis. Un asinis rādīja, ka nevainīgs aizvietotājs ir paņemts pielūdzēja vietā. Un asins ķīmiskais sastāvs, tās sarkanās asinis, tā bija zīme uz durvīm, ka tas nams ir drošībā, zem asinīm. Lūk, tas bija simbols.

57 Un tā, šajās pēdējās dienās mēs atkal esam pienākuši pie tās stundas, kad Dievs atbrīvo Savu draudzi. Es ticu tam. Un tikpat nešaubīgi, kā tām asinīm bija jābūt kā memoriālam, tāpat ir jābūt zīmei. Tā tiek pieprasīta šodien. Jo, lūk, viņi nevarētu paņemt Kunga Jēzus Asins ķīmisko sastāvu un uzziest to uz katras sirds durvīm.

58 Taču, saprotiet, tajā laikā nomira dzīvnieks, tas bija jērs. Un, lai parādītu, ka tas dzīvnieks ir miris, uz durvīm bija asinis. Un tā, dzīvība, kas bija tajā dzīvniekā, nevarēja nonākt uz pielūdzēja, jo dzīvniekam nav dvēseles. Tāpēc tā dzīvība, kas bija tajā dzīvniekā, nevarēja nonākt uz pielūdzēja.

59 Taču šodien, kad paša Dieva Dēla Asinis bija izlietas Golgātā mūsu piedošanai un atbrīvošanai, dzīvība, kas bija tajās Asinīs, bija pats Dievs. Un Svētais Gars atgriežas uz Savas draudzes, uz ticīgā, un tā ir tā zīme šajās pēdējās dienās, ka Viņš paies garām vīrietim vai sievietei, kas ir pieņēmuši Jēzus Kristus nāvi kā savu aizvietotāju. Un Svētais Gars dod liecību.

60 Tu varbūt pateiksi: “Es to pieņemu,” bet tu joprojām dzīvo pasaulē, tu joprojām dzīvo kā pasaule – tad tur nav pierādījuma tam, ka tā Dzīvība bija priekš tevis, līdz tā Svētā Gara liecība neieies tavā dzīvē.

61 Ir Dieva prasības, kurām ir jāatbilst katram vīrietim un sievietei, tam pierādījumam kā zīmei šajā pēdējā dienā. “Kad Es redzēšu Asinis.”

62 Jēzus sacīja: “Patiesi, patiesi, Es saku tev: ja cilvēks neatdzims no ūdens un Gara, viņš nekādi neieies Valstībā.”

Tādējādi, tā vienmēr ir bijusi Dieva programma, Asinis. Vecajā Derībā tās bija asinis. Jaunajā Derībā tās ir Asinis.

63 Vecajā Derībā tas bija ķīmiskais sastāvs, kas simbolizēja to Dzīvību, kurai vēl bija jāatnāk. Tas rādīja, ka tur bija pieņemts aizvietotājs, taču pielūdzējs aizgāja ar to pašu netīro sirdsapziņu, kāda viņam bija, kad viņš atnāca un pienesa savu jēru kā upuri.

64 Taču caur šo: “Kad pielūdzējs reiz šķīstīts no grēka, vairs to neapzinās,” tas viss ir miris, aizgājis, un tu esi izmainīts no nāves dzīvībā. Un tu esi atkal dzīvs Kristū Jēzū ar mūžīgo Dzīvību, Svētais Gars mājō tevī, atkal atnesdams Jēzus Kristus dzīvi. Jo Bībelē ir teikts, Ebrejiem 13:8: “Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.”

65 Dievs gaida to stundu, kad ieraudzīs Savu draudzi atnākam tajā pozīcijā, neatkarīgi no konfesijas, neatkarīgi no ticības mācības, krāsas vai lai kas tas nebūtu, ka pilnīgi visa Viņa draudze nonāks līdz tam, ka viņi varēs parādīt Jēzus Kristus nāves zīmi.

66 “Vēl nedaudz,” sacīja Viņš, “un pasaule Mani vairs neredzēs, bet jūs Mani redzēsiet; jo Es dzīvoju, un arī jūs dzīvosiet. Es būšu ar jums, pat jūsos, līdz pasaules galam,” Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

67 Reizēm es esmu starp kristiešiem, kuri apgalvo, ka viņi ir svētie Dieva vīrieši un sievietes. Viņi kaunas liecināt. Viņi kaunas pateikt: “Āmen.” Viņi kaunas dziedāt dziesmas par Cīānu. Viņi kaunas it visur. Man patīk atrasties starp cilvēkiem, kuri nekaunas no Jēzus Kristus Evaņģēlija. Kaut arī tas izskatās it kā pēc ķecerības, tomēr viņi nekaunas. Kaut kas ir noticis, un tas nozīmē viņiem vairāk nekā dzīvība. Tā ir dzīvība. Tā ir mūžīgā Dzīvība, jo viņi ir pieņēmuši Dieva doto aizvietotāju.

68 Man patīk tāda veida dziedāšana. Kad es biju tai vietā, lūgdamies par dažiem cilvēkiem, pirms dažām minūtēm, kuri bija atvesti. Un tas nebija lūgšanu dievkalpojums, tikai parunāšana. Es biju tur iekšā. Un es varēju dzirdēt dziesmas, plaukstu plaukšķināšanu. Un mēs brīnījāmies... Un daži no viņiem, es viņus redzēju, pat skraidīja šurpu turpu, to viņi sauc par “dejošanu Garā”.

69 Sākumā es to kritizēju, kad es ieraudzīju pentakostus, kuri dejoja Garā. Un es domāju: “Kas tas tāds? Tās droši vien ir kaut kādas blēņas.” Pēc tam es sāku lasīt Bībeli, un es to noskaidroju – kad dejo Garā. Velns to nokopēja un izstādīja viņus te ar rokenrolu un pārējām blēņām, taču tā īstenā, neviltotā deja nāk no Dieva. Precīzi tā. Un deja vienmēr ir nozīmējusi uzvaru.

70 Kad Dāvids nokāva Goliātu, un tas sārtvaidzis zēns atnāca, stiepdams tā milža galvu uz pilsētu, cilvēki sagaidīja viņu dejodami. Viņi bija uzvarējuši. Kad Mozus pārgāja pāri sarkanajai jūrai ar Dieva spēka palīdzību un pārveda Israēla bērņus otrā krastā, Mirjama un visas israēliešu meitas paķēra tamburīnus un skraidīja pa visu krastu, daudzdamas tamburīnus un dejoja Garā. Ja tā nebija vecmodīga pentakostu sanāksme, tad es tādu nekad neesmu redzējis. Vaina bija manī, man nebija pietiekamas uzvaras. Taču, kad tu visbeidzot sasniedz uzvaru un Jēzus Kristus Asins zīme nonāk uz tevis...

71 Es atceros Dāvidu, to lielo Bībeles psalmistu. Kad viņš kaut ko bija izdarījis...to, to vareno lietu, viņam tika iedota Saula meita. Viņa bija tāda formāla, iedomīga, tā saucamā ticīgā. Bet šķirsts jau ilgu laiku bija atradies tālumā no Dieva; redzamā Dieva klātbūtne, uguns stabs, kas stāvēja virs tā šķirsta. Saula valdīšanas laikā bija atnākuši filistieši un paņēmuši to. Un viendien, kad Dāvids redzēja, kā šķirsts atgriežas Dieva namā, Dāvids skrēja šķirstam pa priekšu un viņš dejoja Tā Kunga priekšā, dziedādams slavu Dievam. Bet Saula meita acīmredzot jutās ļoti apkaunota par tā cilvēka izturēšanos. Viņas vīrs, viņas jaunais un skaistais vīrs, viņš ākstījās un slikti uzvedās viņas, ķēniņa meitas klātbūtnē. Bet Dāvids atbildēja šādi: “Ja tev tas nepatika, tad paskaties vēl šo te.” Un viņš vēl un vēl riņķoja ap šķirstu, dejodams Garā. Bet viņa jutās apkaunota. Un Dievs nolādēja to sievieti ar lāstu.

72 Ak, uzvara caur Jēzus Kristus Asinīm, Kristus augšāmcelšanās zīme, Viņa dzīvība dzīvo Viņa draudzē. Nav nekāda cita sadraudzības veida zem...tikai zem tām Asinīm. Mūsu konfesijas mūs atdalīs, un kāds sacīs: “Tās ir blēņas.” Bet kāds cits sacīs *to, šito* un vēl *to*.

73 Vasarsvētku diena ir mūsu paraugs. Nevienam nebūs nekas jāsaka, kā vien...jeb var teikt, ka tā draudze tika uzsākta Vasarsvētku dienā. Un tas pats Gars, kas nonāca uz viņiem tajā dienā, vienmēr bez izņēmuma Bībelē, kad Svētais Gars nonāca uz cilvēkiem, viņi vienmēr izturējās tāpat.

74 Atļaujiet man pateikt sekojošo; tajās pagānu zemēs, uz kuriem man bija vieta...privilēģija ceļot un redzēt visīstākos iezemiešus no salām un hotentotus, un redzēt viņus stāvam tur, kur tev ir jārunā caur tulku, viņi nekad dzīvē nav dzirdējuši Jēzus Kristus Vārdu. Taču tu izstāsti viņiem to stāstu un prasi viņiem pacelt rokas un pieņemt Dievu, viņi dara to pašu, ko jūs darāt šeit, kad jūs pieņemat Svēto Garu. Tas parāda, ka tas tā ir visā pasaulē. Tas ir visuvarenā Dieva spēks, Viņa zīmes izpaušanās uz Viņa bērniem; vienalga, vai viņi ir sarkani, melni, balti, lai kādi arī viņi nebūtu. Tā ir tā vienīgā vieta, kur tiek dāvāta sadraudzība.

75 Nimrods uzcēla torni, Nebukadnēcars uzcēla pilsētu un tā tālāk. Viņi virzījās uz priekšu caur zinātniekiem un pārējo, taču tās joprojām un vienmēr bija asinis. Tas ir, Dievs bija pieņēmis Savu lēmumu, ka tam ir jābūt nevainīgam aizvietotājam, kam ir jāieņem vainīgā cilvēka vieta piedošanai, un tas joprojām ir tas pats šodien, un tas nekad nav mainījies.

76 Ījabs dzīvoja ar to. Ījabs, tā ir vecākā grāmata Bībelē. Kaut arī ar to cilvēku bija notikušas visvisādas lietas, viņš stāvēja nelokāmi, jo viņš zināja, ka viņš ir piepildījis Jehovas prasības. Viņš zināja, ka tas bija pareizi. Tas pats bija ar Ābrahāmu, ar daudziem no viņiem. Israēls piepildīja tikai... Tur bija tikai viena vieta, kur Israēls varēja būt sadraudzībā – tā bija zem izlietajām asinīm. “Cilvēkiem no visurienes ir jāpielūdz Jeruzalemē.” Kamēr tur nebija upura, tur nebija pielūgsmes. Bet upuris bija asinis.

77 Šodien...šodien, kaut arī šī valsts izskatās tik ļoti izglītota un kultūra, šķiet, ir kļuvusi vēl augstāka, un visa mūsu zinātniskā pētniecība, lai sašķeltu atomu, un kas nu tur vēl, aizsūta raķeti uz mēnesi vai aizsūta kādu satelītu, lai kas tas arī nebūtu. Visa mūsu zinātniskā pētniecība, visas mūsu konfesijas, visa mūsu izglītība, visas mūsu skolas ir tikai aizvedušas mūs vēl tālāk no Dieva, nekā viņi bija sākumā.

78 Lūk, kas ir vajadzīgs – caur Viņa gribu visuvarenā Dieva spēkam atdevusies sirds, un Svētais Gars nonāks uz tā cilvēka kā zīme. “Ticīgajiem sekos šādas zīmes.” Tas nekad nemainīsies. Tā pateica Kristus. “Ejiet pa visu pasauli un sludiniet Evaņģēliju visai radībai. Kas ticēs un kristīsies, tiks izglābts; kas neticēs, tiks notiesāts. Un ticīgajiem sekos šādas zīmes.” Tā ir Svētā Gara izpausme, ka Dievs ir pieņēmis pielūdzēju, jo Gars un Dzīvība, kas bija Kristū, nonāk uz pielūdzēja.

79 Vai jūs varētu iztēloties ebreju tajos senajos laikos, kurš bija zem izlietajām asinīm? Lūk, viņš iet pa ceļu. Tā ir grēku izpiršanas diena. Viņš grasās pienest upuri. Viņam ir labs, treknis vērsis. Tās ir Jehovas prasības. Vai arī, varbūt mēs teiksim, ka viņam ir jērs, labs, treknis jērs. Tas tiks apskatīts, to darīs priesteris, lai pārbaudītu, vai tam nav kādas vainas.

80 Un tā viņš dodas uz pielūgsmes vietu. Viņš apzinās, ka viņš ir grēcinieks. Viņš ir darījis to, kas ir nepareizi. Lūk, viņš uzliks savas rokas tam upurim. Uzlikdams rokas upurim, viņš identificējas ar savu upuri. Un tad tā kakls tiek pārgriezts, tas ir, tiek atņemta tā dzīvība; viņa rokas stāvēja uz tā, un tam tika atņemta dzīvība, un viņš jūt sāpes, kad tas dzīvnieks mirst, un asinis šļācas uz viņa rokām. Viņš saprot, ka tas dzīvnieks ir ieņēmis viņa vietu. Un tā nu viņš dodas prom taisnots, jo viņš ir izdarījis precīzi to, ko viņam bija pieprasījis izdarīt Jhovs.

81 Un tieši tas pats ir ar kristiešiem šodien. Nevis parakstīt kartiņu, ka tu iesi uz svētdienas skolu tik un tik dienas jeb svētdienas gadā. Tā nav solījuma došana, ka tu nedzersi sešus mēnešus. Tas nav tas. Tā ir roku uzlikšana tam sagādātajam Dieva Upurim, Viņa piedošanai, Jēzus Kristus galvai, un izjust miesas mocības Goltātā. Un pēc tam identificēt sevi ar Viņu kristībā, ka, tāpat kā Viņš nomira un augšāmcēlās, tāpat arī tu esi apglabāts Viņa Vārdā, lai augšāmceltos atjaunotai

dzīvei, lai dzīvotu kā jauns radījums Kristū, kad tu dari to ar patiesumu.

82 Viņš to piepilda, šo Jehovas prasību, tāpēc viņš jūtas attaisnots. Lūk, ebrejs varēja būt taisnots, jo viņš bija izdarījis to, ko viņam pieprasīja izdarīt Jehova. Visbeidzot... Tas bija pareizi. Jehova to bija pavēlējis, un tā bija Viņa prasība. Taču visbeidzot tā kļuva par ģimenes tradīciju. Pienāca grēku izpirkšanas diena, un varbūt tas ebrejs bija izdarījis kaut ko nepareizu. Viņš sacīja: “Nu ko, man šķiet, ka ir pienākusi izpirkšanas diena. Būs labāk, ja aiznesīšu uz turieni manu jēru.” Redziet, tas bija kļuvis par ģimenes tradīciju. Viņi vairs negāja uz turieni ar patiesumu. Viņi darīja to vienkārši tāpēc, ka to darīja ģimenē. “Tas ir tieši tas, kas mums būtu jādara. To dara visas ģimenes, tāpēc tas būtu jādara arī mums.”

83 Un tas ir precīzi tas, kur ir nonākusi mūsu kristietība. Tas ir pilnīgi precīzi tas, uz kuriem virzās mūsu pentakostu kustības. Tā ir ģimenes tradīcija. Saprotat? Mēs neidentificējamies ar mūsu Upuri, ka mēs esam miruši līdz ar mūsu Upuri. Mēs sakām: “Ak, mēs esam kristieši, jo es aizgāju un pievienojos draudzei.” Pievienoties draudzei ir labi. Taču, kamēr tu neesi identificējies, kamēr tu neesi uzlicis Viņam savas rokas un tu ar Viņu neesat kļuvuši Viens, kamēr Kristus Gars nav tevī un tu Kristū, kamēr tu neesi kļuvis par Dieva dēlu vai meitu, tikmēr tas neizskatās pēc tāda patiesuma, kādam viņiem būtu jābūt. Tas kļūst par rituālu. Tieši tas, kas tas ir šobrīd, cilvēkiem tas ir rituāls – kļūt par kristieti.

84 Es te nesen pajautāju vienai jaukundzei lūgšanu rindā: “Vai tu esi kristiete?”

85 Viņa sacīja: “Nu, es esmu amerikāniete, es gribu, lai jūs to zinātu.” Nu, it kā tam būtu ar to kaut kāds sakars.

86 Amerikānis, ir brīnišķīgi būt amerikānim, taču tas nenozīmē, ka tu esi kristietis. Tev ir jāpiedzimst no augšas.

Citai sievietei es pajautāju: “Vai tu esi kristiete?”

87 Nu, viņa ļoti apmuls, viņa sacīja: “Jūsu zināšanai, es katru vakaru iededzu svecīti.” It kā tam būtu ar to kaut kāds sakars.

88 Tev ir jābūt identificētam ar Kristu, un Viņa dzīvībai ir jādzīvo tevī. Tieši tad tu esi identificēts ar Kristu – kad Kristus dzīvo tevī. Tas nav rituāls. Tā nav piederība draudzei. Tas viss ir labi, taču jūs redzat īstenu patiesumu.

89 Kad mēs atnākam uz dziedināšanas dievkalpojumiem, ja pievērsīsiet uzmanību izšķiršanai rindā, tad pastāvīgi tiek teikts: “Pasaki cilvēkiem, ka viņiem ir jānožēlo.” Saprotat? Te nu tas ir – mūsu lūgšanas ir kļuvušas par tradīciju. Mēs vakarā noņemamies ceļos un sakām: “Kungs, svētī *tādu un tādu* un svētī *tādu un tādu*, un izdari *to un to*. Un palīdzi Džonam izdarīt *to un to*.” Jūs padarāt Dievu par kādu talismanu vai arī padarāt Viņu par kaut kādu izsūtāmo zēnu. “Dievs, izdari *to un to*. Un izdari *to*. Un izdari *šito*.” Ne jau šādi mums mācīja lūgties Jēzus.

90 Viņš sacīja lūgties šādi: “Mūsu Tēvs, kas esi debesīs, svētīts lai ir Tavs Vārds. Lai nāk Tava Valstība. Tavs prāts lai notiek arī uz zemes tā, kā debesīs.”

Mēs mēģinām pavēlēt Dievam, ko mums vajag izdarīt.

91 Un tieši tāpēc draudze atdziest. Tieši tāpēc šī spēcīgā atmoda, kas uzplaiksnīja šajā zemē, ir ielikusi draudzē miljonus. Tas... Viņi ir nonākuši līdz tam, ka viņi izmanto to pieredzi un pārējo kā tradīciju tā vietā, lai viņiem būtu dievbijīgas skumjas un atļautu Svētajam Garam izdarīt Viņa kalpošanas darbu tevī un radīt tevī jaunu dzīvību, un padarīt tevi tik alkstošu doties uz draudzi, ka tu nevarēsi neiet uz draudzi. Tādā veidā, lūk, kas tas ir. Nevis parakstīt kaut kādu kvīti un pievienoties, un tā tālāk. Lūk, ko nozīmē būt ar Kristus dzīvību tevī, ka tu vienkārši ilgojies iet. Tevī ir kaut kas, kas tevi mudina, stumj.

92 Kā es vakar sarunā sacīju vienam jaunam cilvēkam, nelielu pārrunu laikā. Es sacīju: “Es mēdzu iet gar kādu mazu avotiņu, kad es biju mežsargs Indiānā. Un tur bija...”

93 Tas vienmēr ir bijis vislaimīgākais avotiņš, kādu es dzīvē esmu redzējis. Indiānā ir lieli

avoti, viņos burbuļo lielisks auksts ūdens, ūdens no kaļķakmens. Un viendien es apsēdos blakus tam strautiņam, lai parunātu ar to tieši tā, kā, manuprāt, būtu apsēdies Mozus pie tā degošā krūma, lai ar to parunātu. Un es sacīju: “Avotiņ, kas padara tevi tik priecīgu, ka tu vienmēr čalo? Es atnāku šurp ziemā, un tu čalo. Es atnāku pavasarī, rudenī, vasarā, lai kad tas nebūtu, tu čalo. Varbūt tu esi tik priecīgs, jo zaķi nāk un dzer no tevis?”

94 Nu, ja viņš mācētu runāt, viņš atbildētu: “Nē, ne tāpēc.”

95 Es sacītu: “Nu, varbūt tāpēc, ka brieži, iedami garām, dzer no tevis?”

Viņš sacītu: “Nē, ne tāpēc.”

96 Es sacītu: “Tad, nu, varbūt tāpēc, ka es reizēm eju garām un padzeros no tevis?”

97 “Nē, ne tāpēc.” Es priecājos, ka viņi visi nāk un dzer, taču ne jau tāpēc es visu laiku čaloju.”

98 “Nu, kas tad tev liek šādi čalot? Kas padara tevi tik laimīgu, vienmēr plūstošu?”

99 Ja viņš mācētu runāt, viņš pateiktu: “Tas neesmu es. Tas ir kaut kas aiz manis, kas mani stumj.”

100 Tieši tā tas ir ar kristieša pieredzi. Tas nav kaut kas tāds, ko tu mēģini izstrādāt. Tas ir kaut kas aiz tevis, kas darbojas tevī. Tā ir mūžīgā Dzīvība, kura ceļas augstāk, izplūst. Kā Viņš sacīja tai sievietei pie akas: “Tas kļūs par dzīvā ūdens avotiem, kas plūst uz mūžīgo Dzīvību.” Tas ir kaut kas, kas atrodas pielūdzējā, kad viņš ir identificējies ar Kristu, jo viņš zina, ka Viņš ir dzīvs. Un mēs negribam, lai tas kļūtu par tradīciju.

101 Kad Israēls ar saviem upuriem nonāca līdz tam, ka viņi padarīja Dieva baušļus par tradīciju, tieši tad Dievs atsūtīja viņiem to vareno pravieti Jesaju ar TĀ SAKA TAS KUNGS. Kaut kur, kaut kā Dievs vienmēr var atrast cilvēku, kurš nebaidās pateikt taisnību, kaut kur, kaut kādā vietā. Cēlās Jesaja, ja izlasīsiet Jesajas 1. nodaļu. Es to esmu pierakstījis šeit. Jesaja runāja uz viņiem, sacīja: “Jūsu upuri, kurus pieprasīja Jehova, ir kļuvuši par smirdoņu Manās nāsīs. Es tos nicinu.” Un aunu un teļu taukus, un pārējo, Dievs nicināja to, tieši to, ko Viņš bija pavēlējis viņiem darīt. Jo viņi bija padarījuši to par rituālu, tad Dievs to nicināja, jo viņi padarīja to par rituālu.

102 Un mēs varam padarīt Dieva Vārdu par to pašu, pareizi, kad mēs atnākam pie tā kā pie tradīcijas, rituāla. Mums ir jāpieiet pie tā saprotot, ka tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS. Ja Dievs to apsolīja, tad Dievs būs uzticīgs Savam solījumam. Viņš ir lielāks nekā Viņa solījums. Viņš vienmēr ir bijis. “Viņš ir spējīgs,” sacīja Ābrahāms, “piepildīt to, ko Viņš apsolīja izdarīt.” Viņš vienmēr ir spējīgs to izdarīt, turēt Savu Vārdu.

103 Un tā, Jesaja runāja uz viņiem, pateica, ka visas tās lietas, ko viņi ir darījuši, viņi ir darījuši bez patiesuma. Viņi to darīja, jo tā darīja pārējie. Viņi to darīja, jo...darīja to arī tāpēc, ka tā bija Jehovas prasība. Un visa ģimene to darīja, un mātes to darīja, un vectēvi to darīja. Kāpēc lai viņi to nedarītu?

104 Lūk, mēs rīkojamies tāpat. “Mans vectēvs bija prezbiterietis, tāpēc es esmu prezbiterietis. Mans tētis bija baptists, tāpēc es esmu baptists,” un tā tālāk. “Bet mans tētis bija pentakosts, tāpēc es esmu pentakosts.” Tas nav tas.

105 Mēs nonākam līdz tam, ka mēs saprotam, ka mēs esam atdalījušies. Mēs esam atdalīti no Dieva. Un mēs atnākam, pamatojoties uz Jēzus Kristus izlietajām Asinīm. Zem tām Asinīm, lūk, kur metodisti, baptisti, luterāņi, prezbiterieši, pentakosti, visi var satikties ar vienotu pamatu. Neatkarīgi no tradīcijām vai kāda rituāla viņi var satikties tur uz viena kopēja pamata, un tās ir Jēzus Kristus Asinis.

106 Kamēr draudze neatgriezīsies tajā vietā un neaizies no saviem rituāliem atpakaļ pie sākotnējā Dieva plāna, ka cilvēki piedzimst Dieva Valstībā, nevis pievienojas draudzei. Tad tas būs laiks, kad it visur valdīs sadraudzība. Un Dieva Gars aplās zemi “kā ūdeņi piepilda jūras” – kad tas nonāks līdz tādām stāvoklim, kad cilvēki aizmirsīs savas domstarpības un sanāks kopā sadraudzībā zem Asinīm. Mēs visi nevaram sanākt zem baptistu tradīcijas vai prezbiteriešu tradīcijas, vai zem

metodistu tradīcijas, zem pentakostu tradīcijas. Bet mēs visi varam satikties un būt sadraudzībā zem Jēzus Kristus Asinīm, jo tas ir sākotnējais Dieva plāns. Tā tas ir. Āmen. Lūk, kur ir piedošana.

107 Metodists var paskatīties uz baptistu un skatīties uz viņu tā šķībi, bet baptists var tā skatīties uz pentakostu, bet pentakosts uz baptistu viņu tradīciju dēļ. Taču, kad viņi satiekas pie krusta, kur Jēzus Kristus Asinis attīra visus cilvēkus no grēka, viņš ir jauns radījums Kristū Jēzū. Viņš ir brālis. Nav nozīmes, kādu zīmolu viņš nēsā, viņš ir brālis. Jo tas ir viens pamats, uz kura mēs visi varam satikties. Tāda ir Dieva metode tā īstenošanai. Tās pārējās lietas ir cilvēku ticības mācības, kas ir tajā injicētas. Taču Dieva sākotnējais plāns piedošana ir zem Jēzus Kristus Asinīm. Tas ir Dieva plāns tā izdarīšanai. Jā.

108 Tradīcijas tajās dienās... Tas varenais pravietis iekliedzās, un viņš sacīja: "Jūsu tradīcijas ir bezspēcīgas. Tās smird Manā priekšā. Neticiet tām." Cilvēki pienesa tos upurus, taču viņiem pat nebija ticība tam, ko viņi darīja.

109 Un tā, vienkārši uzdosim sev jautājumu. Vai šodien nenotiek kaut kas līdzīgs? Lai cik arī mums būtu nepatīkami to sacīt, taču kādreiz mums ir jāatzīst fakti. Kaut kur kaut kas nav kārtībā.

110 Nu, šai draudzei būtu bijis jābūt daudz tālāk, nekā tā atrodas šobrīd. Jēzus gaida, kad Viņa draudze sagatavosies. "Viņa Līgava ir sataisījies." Mums ir tas potenciāls. Svētais Gars atrodas šeit. Dievs ir šeit, tas spēks, lai dziedinātu slimos, tas spēks, lai izdarītu visu, ko darīja Kristus. Es pats esmu redzējis to izpaustu caur Svēto Garu. Tāpēc potenciāls ir šeit.

111 Dievs gaida no mums, lai mēs aizejam no savām tradīcijām un atgriezīsimies zem Viņa Dēla Jēzus Kristus Asinīm, un kļūstam par dzīvā Dieva draudzi. Metodists, baptists, luterānis, prezbiterietis, jebkurš: "Ikviens, kas vēlas, lai nāk un ņem dzīvības ūdeni bez maksas." Es ticu tam ar visu, kas ir manī. Mēs... Dievs ir atsūtījis Svēto Garu, lai to īstenotu.

112 Taču mēs ar mūsu rituāliem, bez patiesuma, mēs ejam, jo tā ir mūsu tradīcija, jo tas ir mūsu rituāls. Mēs ejam bez patiesuma, bez īstenām skumjām par grēku.

113 Vienvakar es ievēroju tajā lielajā, slavenajā sanāksmē, kas ir vienam mūsu ievērojamam un slavenam brālim Kalifornijā. Un es ievēroju tajā sanāksmē, kad nāca tie cilvēki, jauniņi bērni, pusaudži. Es apbrīnoju to brāli par viņa nostāju, tā darītu ikviens. Ja jūsu pozīcija... Redzot, kādu vietu viņš ir ieņēmis, kādu vietu viņš ieņem šajās pēdējās dienās, arī jūs tā darīsi. Un, kad es vēroju tos cilvēkus, kuri nāca pie altāra, lai pieņemtu lēmumu, meitenes košļāja košļeni, zēni grūstīja viens otru, cilvēki smējās – tā nav atnākšana ar dievbijīgām skumjām. Jums ir jānāk ar pārliecību. Dievs, atsūti mums vecmodīgu Vasarsvētku dienas Svētā Gara atmodu, kas izraus grēku līdz saknēm un atnesīs vīriešiem un sievietēm dziļu pārliecību!

114 Nevis sacīt: "Es iešu atpakaļ uz draudzi un atjaunošu savu piederību. Es parakstīšu lapiņu." Tas viss ir labi, taču tu vari pievienoties masoniem, dīvaiņu biedrībai un jebkam citam, un iegūsi tos pašus rezultātus.

115 Taču, kad tu atnāc zem Dieva piedodošās izpirkšanas ar Jēzus Kristus Asinīm, tur iekšā ir jābūt patiesumam. Dievs pieprasa patiesumu.

116 Ja tas maksāja tik dārgi Viņam atdot Savu vienpiedzimušo Dēlu, tad kā gan mēs izgrozīsimies ar kaut kādu ķīķināšanu, un atnākšanu pievienoties draudzei un lēmuma parakstīšanu uz kādas lapiņas un tās atnešanu uz draudzi, lai kas tas arī nebūtu? Ne tādas ir Dieva prasības. "Kas ar asarām sēs sēklu, atgriezīsies nešaubīdamies, priecādamies, nesdams sev līdzīgi dārgus kūlīšus." Mums ir vajadzīgi cilvēki, kas atnes kūlīšus.

117 Es dzirdēju, kā viens slavens evaņģēlists reiz pateica, kad es piedalījos vienās no viņa brokastīm, paņēma Bībeli... Bet es vienmēr biju viņu apbrīnojis. Viņš pateica: "Šis ir standarts. Lūk, ko pieprasa Dievs." Viņš sacīja: "Es atbraucu uz kādu pilsētu un novadu atmodu." Sacīja: "Man ir divdesmit vai trīsdesmit tūkstoši to, kas ir pieņēmuši lēmumu. Pēc aptuveni četriem vai pieciem gadiem, varbūt pēc diviem gadiem, es atgriezšos," sacīja, "un es nevaru atrast piecpadsmit vai divdesmit cilvēku." Sacīja: "Svētais Pāvils ieradās kādā pilsētā un jaunpievērsa vienu cilvēku. Viņš

atkal atbrauca nākamajā gadā, un viņam bija trīsdesmit vai četrdesmit cilvēku no tā viena.” Tad viņš sacīja: “Vainīgi ir tie slinkie sludinātāji, kuri sēž, uzlikuši kājas uz galda, un neiet apciemot tos cilvēkus.”

118 Es apbrīnoju viņa drosmi, ka viņš varēja sabārt savus brāļus un pateikt to, par ko viņš ir pārliecināts. Taču es gribētu viņam uzdot šādu jautājumu: “Kāds sludinātājs toreiz runāja tam vienam Pāvila cilvēkam, kad tur nebija nekādas draudzes, uz kuriem tas varētu aiziet?”

119 Kas tas bija? Pāvils izveda viņu no tradīcijām vai iesnieguma parakstīšanas un ievada viņu kristībā ar Svēto Garu, kad viņa dvēsele dega pēc Dieva. Viņš gribēja liecināt un kaut ko stāstīt. Visa viņa dvēsele bija uguns liesmās, ko tur bija ielicis Dievs. Lūk, kas mums ir vajadzīgs šodien – tā ir zīme, ka vīrietis vai sieviete ir glābti; pēc tam pavērojiet viņus, kā viņi pēc iespējas ātrāk centīsies atvest citas dvēseles.

120 Reiz viņš pateica, ka bārmenis... Tas puisītis ienāca un pateica: “Bārmeņa kungs.”

Tas sacīja: “Jā, dēliņ.”

Viņš sacīja: “Jūsu izkārtne nokrita.”

121 Tas sacīja: “Labi, paldies tev, dēliņ.” Un viņš izgāja uz ielas, bet tas puisēns stāvēja, salicis rokas aiz muguras, un bārmenis pavērās augšup. Un tur karājās lielā vara izkārtne, reklamējot to dzertuvi. Viņš noņēma savu priekšautu un to nospodrināja. Viņš sacīja: “Dēliņ, tu kļūdieš. Mana izkārtne ir augšā.”

122 Tas sacīja: “Nē, ser.” Sacīja: “Tā tas nav.” Sacīja: “Es ar to domāju jūsu vislabāko izkārtni.”

Viņš sacīja: “Šī ir mana vislabākā izkārtne.”

123 Tas sacīja: “O-o, nē! Paskatieties, tā guļ *tur*.” Tur notekā gulēja piedzēries cilvēks. Tā bija viņa vislabākā izkārtne, tieši tā, kad viņš ieraudzīja cilvēku, uz kuru bija iedarbojies tas, ko viņš pārdeva tur iekšā.

124 Un, kad mēs redzam cilvēku, uz kuru ir iedarbojies Svētais Gars, tā, ka viņa dzīve deg ar vecmodīgu Vasarsvētku dienas uguni, tā ir vislabākā izkārtne, kāda vien ir Dievam, ka tas cilvēks ir izglābts – kad viņš kalpos. Tā ir vislabākā zīme. Nu, kā tad tas notiks? Nevis caur pievienošanos draudzei, bet pieņemot Viņa piedošanu caur Jēzu Kristu, tavu nevainīgo Aizvietotāju.

125 Nav patiesuma, nav patiesu skumju par grēku. Viņš pateica, ka Viņš apslēps Savu vaigu no viņu rituāliem. Viņu lūgšanas bija bezspēcīgas. Viņi lūdās, ak, protams! Viņi nāca uz turieni un piensava savas lūgšanas. Viņi piensava savu upuri. Tas kļuva par ārēju formu.

126 Vai jūs zināt, ka 2. vēstules Timotejam 3. pantā jeb 2. Timotejam 3. nodaļā mums ir pateikta tā pati lieta, kas mums būs pēdējās dienās? Bībele šeit saka: “Zini to, ka pēdējās dienās, ka pienāks laiks, kad cilvēki būs pārsteidzīgi, iedomīgi, mīlēdami baudas vairāk nekā Dievu, nesamierināmi, aprunātāji, nesavaldīgi un labo nīdēji; viņiem būs ārēja svētbijība, bet tās spēku viņi noliegs; no tādiem vairies. Tiem pieder tie, kas iet no nama uz namu un vada negudras sievietes, ko dažādas kārības vada un kas vienmēr mācās, bet nekad nenonāk līdz patiesības atziņai.” Lūk, ja Bībele paredz, ka tāds laiks pienāks, ka draudze nonāks līdz tādai pašai tradīcijai, kāda viņiem bija toreiz, caur viņu rituāliem, te nu tas atkal ir šeit, tradicionālā reliģija, bezspēcīga.

127 “O-o,” viņi sacīja, “tie ir komunisti.” Nē, tie nav viņi.

128 “Viņiem ir ārēja svētbijība.” Viņi iet uz draudzi. Viņi pievienojas draudzei. Viņi cenšas radīt labu iespaidu, ka viņi iet uz draudzi un tā tālāk, bet iziet ārā un dzīvo citādāk.

129 Viņu dvēselēs nav uguns. Tur nav nekā. Viņus neviens cits neinteresē. “Visi pārējie var mirt un iet prom, ja viņi grib. Mēs jūtam, ka mēs esam glābti. Lai tie visi pārējie iet prom.” Tā nav īsta kristietība.

130 Kristietība ir iet pēc pazudušajiem, aiziet, iegūt to brāli, aiziet un izdarīt kaut ko attiecībā uz to. Vai tad mēs varam stāvēt rokas salikuši, pat ja mēs apgalvojam, ka esam glābti, un redzēt, kā it

visur iet bojā vīrieši un sievietes? Un ielas pilnas ar sievietēm, kuras iet uz draudzi šortos un sakrāsotām sejām un blandās pa ielu ar cigareti rokā; un visa seja ir sakrāsota, izskatās kā lapsas un vilki vai kaut kas tāds. Un vīrieši blandās pa ielām, pievienojas draudzēm un visu ko tādu. Un jūs saucat to par kristietību un klusējat?

131 Ko darītu svētais Pāvils, ja viņš pastaigātu pa Toskānu? Nu, es saku, ka vēl līdz rītausmai viņš būtu apcietināts. Tā tas ir. Kāpēc? Viņa dvēsele tā degtu pēc Dieva, ka viņš nevarētu noturēties, lai to nedarītu. Protams. Taču mēs pievienojamies draudzei. Jūs redzat, mūsu tradīcijas ir kļuvušas smirdīgas Dieva priekšā.

132 Lūk, kas mums ir vajadzīgs šodien – lai uz skatuves parādītos pravietis ar TĀ SAKA TAS KUNGS un atkailinātu visas tās lietas līdz pašiem pamatiem, un pateiktu, ka tas ir kļuvis par smirdoņu. Mūsu konfesijas ir izaugušas. Mūsu baznīcas ir lielas, un tās ir skaistākas kā jebkad agrāk. Mēs būtu daudz labāki, ja atkal stāvētu un muzicētu uz ielas ar ģitāru rokās, stāvēdami tur un rībinādami bungas vai vēl kaut ko, ar neviltotu Vasarsvētku dienas uguni, kas degtu mūsu dvēselēs, nekā sēdētu uz šiem lieliskajiem krēsliem, uz kuriem mēs sēžam šodien, mirdami. Pasaule mirst zem mūsu kājām. Tieši tā.

133 Dievam ir piedošana, un šī piedošana ir tikai caur Jēzu Kristu; izglītība, tradīcijas, konfesija, zinātne – nekas nevarēs ieņemt tās vietu. Tā ir zem Asinīm. Tā ir zem tradīcijas...nevis zem tradīcijas, bet zem Jēzus Kristus Asinīm, Dieva sagādātais ceļš grēciniekam, vienīgais veids, kā mēs vispār varam satikties.

134 Es jums saku, paņemiet metodistu, paņemiet baptistu un prezbiterieti, un luterāni, un pentakostu, un lai viņi visi atnāk zem tām Asinīm, viņi ir brāļi. Tad viņi vairs nestrīdēsies. Tieši tā. Viņi ir brāļi. Viņi uz visu skatās vienādi. Bet lai tikai metodists sāk ķildoties ar baptistu par kristības kārtību, lai vienam Dievam ticošais paķildojas ar trīsvienības piekritēju, vai trīsvienības piekritējs ar viendievi, kas nu tur vēl – mati ceļas stāvus. Taču lai viņi abi atnāk zem krusta, un paskatieties, kas notiks tad.

[Pārtraukums lentas ierakstā–Tulk.]

Un tāds būšu, kamēr nomiršu.

Tad cildenā un saldā dziesmā

Es dziedāšu par spēku glābjošo.

Kad šī mēle šļupstošā un stomīgā

Gulēs kapa klusumā.

135 Es šovakar liecinu, ka Jēzus Kristus Asinis padara metodistu, baptistu, luterāni, prezbiterieti, lai kas viņš arī nebūtu, par manu brāli. Tieši tā. Tai puisī ir kaut kas, jo viņa gars ir...tas ir brālis. Viņš nav tāds, kas strīdas, vai vēl kāds. Tas... Viņš ir brālis Kristū. Viņš tic katram Vārdam, kas ir šajā Bībelē.

136 Kā var Svētais Gars, kurš uzrakstīja Bībeli, to noliegt? Kā var Svētais Gars, dzīvodams cilvēkā, sacīt: “Ak, tas bija tiem mācekļiem toreiz.”

Jēzus sacīja: “Visiem, kuri gribēs.”

137 Pēteris sacīja: “Šis apsolījums pieder jums un jūsu bērniem, un visiem, kas vēl ir tālu, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, pieaicinās.” Svētais Gars bija priekš katra, kuru pieaicinās Dievs.

138 Te Viņš sacīja: “Kurus Viņš iepriekš nolēma, tos Viņš paredzēja.” Viņš iepriekš nolēma, un viņi pieņēma.

139 “Neviens nevar atnākt pie Manis,” sacīja Jēzus, “ja viņu nepievilks Tēvs. Un visi, kurus Tēvs Man ir devis, atnāks pie Manis.”

140 Vai tad mēs atnākam, uzkurinājuši emocijas? Vai tad mēs atnākam, pievienojoties draudzei?

Vai tad mēs atnākam, jo negribam doties uz elli? Vai arī mēs atnākam, jo mēs mīlam Dievu, kas “atdeva Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikvienam, kas Viņam ticēs, būtu mūžīgā Dzīvība”? Vai mēs atnākam, jo tas ir mīlestības upuris, kuru Dievs mums ir dāvājis, lai mēs varētu parādīt, parādīt to?

141 Dievs neieredz bezspēcīgu reliģiju. Viņu reliģijai nav spēka. Tādējādi, kas Viņam ir jāizdara šai dienai? Viņš neieredz... Katru reizi Bībelē, kad Dievs kādreiz... Ārpusē, šajā Bībeles pusē, katru reizi, kad atnāca reformācija vai atmoda, tas tika apstiprināts ar varenām zīmēm un spēkiem. Kad iznāca Lutērs, kad iznāca Veslijs, kad visi reformatori, Senki, Finnijs, Noks, Kalvins, jebkurš, tur, kur tas atnāca, tur notika spēka izpausme. Tur, kur ir Dievs, Viņš ir pārdabisks. Tur, kur Dievs Sevi izpauž, tur ir jābūt pārdabiskajam.

142 Paskatieties uz farizejiem tajā laikā, kuri atnāca pie Jēzus; un viņi runāja par lēnprātību un mīlīgumu. “Kurš gan ir bijis mīlīgāks par to veco priesteri? Kurš gan bija svarīgāks nekā viņu priesteris? Viņš atnāk pie tevis, kad tu piedzimsti. Ja tur ir strīds kaimiņu starpā, viņš atnāk un to nokārto. Viņš vienmēr ir miera nesējs. Viņš ir mīlošs cilvēks. Tu zini, ka tāds viņš ir. Kad tev ir grūtības, tu vari atnākt pie viņa, un viņš tev palīdzēs. Vai tad viņš nav jauks cilvēks?”

143 Tad, runājot par to Jēzu no Nācaretes: “Tas priesteris, mēs zinām, kas bija viņa tēvs, viņa tēva tēvs, viņa tēva tēvs. Mums šeit ir skola, kas viņu atpazīst. Bet kas ir tas Jēzus no Nācaretes? No kādas Viņš ir skolas? Kādai organizācijai Viņš pieder? Vai tad Viņš dara kaut ko citu, izņemot strīdēšanos? Un ko Viņš saka par to jūsu maigo, labo priesteri?” “Viņš ir no Velna,’ sacīja Jēzus. ‘Jūs esat...jūsu tēvs ir velns, un jūs darīsiet viņa darbus.’ Vai varat iedomāties?”

144 Viņš ieradās templī un paskatījās uz tiem cilvēkiem ar dusmām, apgāza upurus, kurus bija pieprasījis Jehova un iekliedzās: “Ir rakstīts: ‘Mana Tēva nams ir lūgšanu nams,’ bet jūs esat padarījuši to par laupītāju bedri.”

145 Ko Viņš izdarītu šodien, ja Viņš atnāktu uz mūsu modernajām draudzēm? Atkal lidotu galdi, atkal lēkātu soli, jo Viņš to visu raustītu gabalos. Pareizi. Tas būtu tas pats. Vai jūs neredzat, ka Jēzus ir ļoti bībelisks? Viņš bija Vārds. Viņam nevajadzēja neko rakstīt. Viņš bija Vārds. Viņš bija dzīvais Vārds. Bet cilvēki nespēja to atpazīt.

146 Un kā gan var cilvēks šodien, pamatojoties uz tiem principiem, ko Jēzus apsolīja: šīs zīmes visai pasaulei; un tā svētība visai pasaulei; un ka Svētais Gars nonāks tieši tā, kā tas notika sākumā, uz ikvienu, kuru pieaicinās Dievs; kā cilvēks var saukties par kristieti, bet noliegt to Vārdu, un sacīt, ka viņā ir Svētais Gars? Svētais Gars sacīs “āmen” uz katru Dieva Vārdu. Pilnīgi pareizi.

147 Ak, brāli, mūsu izglītības sistēmas ir aizvedušas mūs prom no tā. Un mūsu konfesijas ir atdalījušas mūs vienu no otra un no Kristus. Un kas? Tās turpinās to darīt. Un jūs pieņemat aizvietotāju, kaut ko citu, un tas nav nekas cits, kā tās pašas vīģeskoka lapas. Dievs to noraida. Taču, kad draudze atnāk zem Jēzus Kristus Asinīm ar Svētā Gara zīmi uz viņiem, tad jūs atkal ieraudzīsiet brālību. Jūs ieraudzīsiet ar spēku piepildītu draudzi. Jūs ieraudzīsiet.

148 Dievs neieredz bezspēcīgu reliģiju. Viņai ir jābūt spēkam. Protams. Tas ir spēks izglābt cilvēku no grēka. Tas ir spēks, kas var darīt zīmes un brīnumus, un brīnumdarbus, kā apsolīja Jēzus Kristus. Toreiz viņi nomērķēja uz Dieva Vārdu un ticēja tam, un trāpīja mērķī. Arī jūs tāpat nomērķējat uz Dieva Vārdu, tas atkal trāpīs mērķī. Tam ir jātrāpa, jo Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Dievam nepatīk bezspēcīga reliģija. Dievs ko tādu negrib. Dievs grib īstenot. Dievs grib parādīt Sevi dzīvu.

Mūsu īstenā cerība ir augšāmcelsšanās. Vai pareizi? Mūsu dzīves cerība ir augšāmcelsšanās, Jēzus Kristus augšāmcelsšanās.

149 Saprotiet, Dievs grib darboties Savā draudzē. Jēzus sacīja: “Es būšu ar jums vienmēr, līdz pat pasaules galam. Tos darbus, ko Es daru, arī jūs darīsiet.” Jāņa Evaņģēlijs 12:14: “Tos darbus, ko Es daru, arī jūs darīsiet, un lielākus par tiem darīsiet, jo Es aizeju pie Mana Tēva.” Lūk, draudze mēģina to noliegt, izdomāt kādu metodi, lai iegūtu vairāk locekļu, būtu populārāka.

150 Tagad es jums gribu kaut ko pajautāt. Dievs mēģina īstenot to Savā draudzē, bet draudze

mēģina izdarīt to ar savas ticības mācības palīdzību, bet šīs divas lietas nevar darboties vienlaicīgi. Jums ir jātiek vaļā no tās ticības mācības un jādabū iekšā Kristus. Un kā jūs varat to izdarīt? Kad Viņš redz Asinis, kad tās Asinis ir uzziestas ar patiesu sirdi un roka ir uzlikta uz Jēzus Kristus, un sirds, kas ir patiesa Dieva priekšā, lai atzītu savu nepareizumu un piedzimtu no Svētā Gara; tad sekos Dieva darbi, kā Viņš pateica, ka tā notiks. Jā, draudze grib to paveikt caur savām ticības mācībām un paskatīties, cik daudzus locekļus viņi spēs iegūt. Dievs grib to paveikt caur Asins spēku, lai iegūtu no augšas dzimušus kristiešus. Tieši tāda ir tā atšķirība.

151 Lai to izdarītu, tev...tev ir jānoraida. Lai to izdarītu, viņiem...tev ir jānoraida Svētais Gars un Viņa izpildošais spēks, lai pieņemtu ticības mācību. Tev ir jāierauga Patiesību, pirms tu varēsi pieņemt maldus, ja tu grasies kļūt par kristieti. Tu nevari... Tev ir jāpārkāpj pāri Dieva apsolījumam, lai pieņemtu maldus. Jo tavā priekšā tur mirgo tā sarkanā gaismai, visu laiku: “*Tas ir Vārds.*”

152 Tu saki: “Nu, tas bija kādam citam laikam.” Tas ir šai dienai, jo Kristus ir Vārds. Vai pareizi? Jāņa Evaņģēlijs 1. nodaļa: “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds kļuva par miesu un mājāja mūsu vidū.” Un Bībelē ir teikts: “Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.” Tādējādi, ja Kristus ir Vārds, tad katrs apsolījums ir pareizs, un tas ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Tā tam ir jābūt. Ir vajadzīga no augšas dzimusi ticība, lai noticētu tam un liktu tam darboties. Vienkārši, tu nevari izdarīt to ar kādas tradīcijas palīdzību. Tas nedarbosies. Tev ir jāatnāk pie tām Asinīm, pavisam noteikti.

153 Tad, kad Israēls... Kad Jesaja pateica Israēlam, ka viņi ir apgānījuši savu aizvietotāju ar savām tradīcijām, tur parādījās cits pravietis. (Pirms mēs beigsim.) Uz skatuves iznāca cits varens pravietis, un tas bija Jānis Kristītājs. Un tā, viņš norādīja viņiem uz Jēru, kurš paņems...ka tas būs ne tikai Israēlam, bet visai kritušajai Ādama rasei. Viņš pateica, ka tur būs... Dievs grasījās atsūtīt to Jēru. Un tas Jērs būs pagānam, ebrejam un ikvienam, kas atnāks.

154 Pēc ne pārāk ilga laika tas Jērs tika pienaglots pie Viņa krusta altāra. Viņa Asinis tika izlietas. Svētais Gars atgriezās. Lūk, iepriekš, kad mira tas jērs dzīvnieks, tad dzīvnieka gars nevarēja atgriezties, tāpēc tās asinis tika piemērotas tikai tautai. Taču tagad tas ir visai Ādama rasei, Dieva Jērs, kurš izlēja Savas Asinis, tā zīme atgriezās Svētā Gara veidolā, lai nonāktu uz pielūdžēja. Un tā, tieši to pieprasa Dievs. Tieši to viņi darīja tajā laikā. Un tieši to viņi darīs...viņi dara šodien.

155 Lūk, ja kāds cilvēks jūt grēka smagumu, un tu zini, ka tev nav taisnība, paklausieties, ir piedošana, un tā piedošana ir caur Dieva Jēru. Vai jūs tam ticat? Tā ir caur to Jēru, caur Jēra Asinīm.

156 Reiz man izstāstīja vienu stāstu. Tas man ļoti palīdzēja. Tur bija kāds puisēns, kurš tika nolaupīts tajā agrīnajā laikā. Man šķiet, ka jūs visi esat skatījuši Bībeles vēsturi un esat skatījuši draudzes vēsturi. Un... Man šķiet, tas bija Fokss... Nē, ne tas. Tie bija “Nikejas Tēvi” vai arī “Svētā Patrika dzīve”. Svētais Patriks patiesībā bija... Tas vārds viņam tika iedots. Viņa vārds bija Sakets. Un viņu nolaupīja pirāti un iznomāja viņu darbam par cūku ganu.

157 Un tajā stāstā bija teikts, ka tas puisēns tika nolaupīts un paņemts uz kuģa, un tur viņš strādāja. Un reiz vecais kapteinis saslīma un bija jau ļoti tuvu nāvei. Un viņš bija tik slims un atradās tālu jūrā, un... Tas vecais vīrs ar sirmo bārdu gulēja savā kajītē. Un viņš pasauca savus matrožus, savus klāja vīrus un sacīja: “Vai kādam no jums ir Bībele?” Sacīja: “Kad es biju bērns, mani audzināja kā kristieti.” Un sacīja: “Es...es mirstu. Un...un, vīri, es negribu nomirt šādi.” Viņš sacīja: “Vai jums ir Dieva Vārds? Vai kādam no jums šeit ir Dieva Vārds?”

158 Visbeidzot no turienes, no tās stāvošo vīru grupas, iznāca puisēns, un viņš sacīja: “Ser, man ir Bībele. Es esmu kristietis. Es nēsāju to līdzī.”

159 Tas sacīja: “Panāc šurp, dēliņ.” Viņš sacīja: “Vai tu gribi pateikt, ka tu nēsā līdzī Bībeli?”

160 Viņš sacīja: “Jā.” Sacīja: “Mana māte un tēvs bija kristieši, un es atdevu savu dzīvi Kristum, kad biju vēl pavisam mazs, un es nēsāju līdzī Viņa Vārdu, lai kur arī es neietu.” Sacīja: “Es lieku to uz manas sirds, un tā atrodas manā sirdī.”

161 Tas sacīja: “Izlasī man kaut ko no turienes, dēls, pirms es nomiršu.”

- 162 Un puisēns atvēra Jesajas 53:5: “Un tas skan šādi: 'Viņš bija ievainots mūsu grēku dēļ, Viņš tika sists mūsu pārkāpumu dēļ. Mūsu sods bija uzlikts Viņam. Un ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.’”
- 163 Un, kad viņš bija to pateicis, vecais kapteinis sacīja: “Vai tu vari izlasīt tālāk?”
Un mazais puisēns sacīja: “Vai es drīkstu to pakomentēt?”
Un vecais kapteinis sacīja zēnam, sacīja: “Aiziet.”
- 164 Un viņš sacīja: “Mana mamma, kristiete, pirms es viņai tiku atņemts, sacīja... Ziniet, viņa tik bieži lasīja man šo Rakstu vietu. Un vai zināt, kā viņa to lasīja?”
- 165 Un vecais kapteinis sacīja: “Nē, dēls. Man gribētos zināt, kā tava māte kristiete to lasīja.”
- 166 Viņa sacīja... Viņš sacīja: “Lūk, kā viņa to lasīja: 'Viņš bija ievainots Villija Pruita grēku dēļ. Viņš tika sists Villija Pruita pārkāpumu dēļ. Villija Pruita sods bija uzlikts Viņam. Un ar Viņa brūcēm Villijs Pruits tika dziedināts.’”
- 167 Vecais kapteinis sacīja: “Man tas patīk! Man tas patīk!” Sacīja: “Ak, ja vien tur varētu izlasīt arī manu vārdu!” Sacīja: “Kā tu domā, vai tu varētu to izdarīt, dēls?”
- 168 Viņš sacīja: “Es pamēģināšu.” Viņš sacīja: “Viņš bija ievainots Džona Kvarca grēku dēļ. Viņš tika sists Džona Kvarca pārkāpumu dēļ. Džona Kvarca sods bija uzlikts Viņam. Un ar Viņa brūcēm Džons Kvarcs tika dziedināts.”
- 169 Asarām ritot pa viņa bārdu, viņš iesaucās: “Atnesiet manu apģērbu! Jēzus Kristus ir mani dziedinājis! Es atdošu viņam savu dzīvi!” Redzat?
- 170 Ak, draugs, ja vien tu varētu izlasīt tur savu vārdu! Ak, ja vien es varētu izlasīt savu vārdu: “Viņš bija ievainots Viljama Branhama grēku dēļ, Viņš tika sists...” Nevis draudze, nevis vienkārši...nevis ticības mācība. “Bet Viņš tika sists manu pārkāpumu dēļ. Mans sods bija uzlikts Viņam. Un ar Viņa brūcēm Viljams Branhams tika dziedināts.” Ak, ja vien mēs varētu izlasīt savu vārdu Rakstos, un patiešām tā arī domāt, lūk, ko tas mums dos. Izlasīt savu vārdu tur – tas dod pieņemšanu, piedošanu, kad mēs aptveram, ka Viņš bija ievainots mūsu grēka dēļ, Viņš tika sists mūsu pārkāpumu dēļ.
- 171 Vēl viena lieta, mēs redzam vēstulē Ebrejiem 9:11, ka piedošana veic attīrīšanu, pielūdzējs vairs neapzinās grēku un ir attīrījis sevi no mirušām tradīcijām. Kad mēs patiešām ieejam zem Asinīm, mēs esam attīrīti no mirušām tradīcijām. Tā saka Raksti Ebrejiem 9. nodaļā, skatieties: “Attīra jūsu sirdsapziņu no mirušām tradīcijām.” Tad, ja tu to dari, aizmirsti, ka tu esi baptists, aizmirsti, ka tu esi metodists, aizmirsti, ka tu esi pentakosts, lai kas tu nebūtu, un aizmirsti tās mirušās tradīcijas un atnāc pie Asinīm. Atnāc pie tā.
- 172 Izlasi tur savu vārdu un tad dari to, tad atnāc pie vakarēdiena galda, tad atnāc un noskaidro, kuram ir un kuram nav taisnība, vai tas būs slēgts vakarēdiens vai nē, paskaties, vai tu varēsi nepieļaut savu brāli. Tu nevari to izdarīt. Tu vienkārši nevari to izdarīt. Tevī ir kaut kas, kas neļaus tev to izdarīt. Tevī vienkārši ir kaut kas, saprotiet. Tur ir izlasīts arī tavs vārds, un tu nevari to izdarīt. Tas šķīsta tevi. Tas attīra tevi.
- 173 Atcerēsimies Viņu, kad mēs nometamies ceļos pie krusta: vai nu tas būtu katoļu priesteris, prezbiterietis, lai kas viņš nebūtu. Lai tas cilvēks atnāk, izlasīdams tur savu vārdu: “Viņš bija ievainots tā priestera grēka dēļ. Viņš bija ievainots tā metodista, tā baptista, tā pentakosta dēļ.” Kas? “Ievainots mūsu grēku dēļ,” mans vārds, tavs vārds, lai kas tu nebūtu. Tad ticēsim tam; ne tam, ko saka ticības mācība, bet tam ko saka Vārds! Tad metīsimies ceļos pie krusta, kopā. Mēs esam brāļi. Ak, jā, tradīcijas, tad mēs atīrāmies no visām mirušajām tradīcijām.
- 174 Tur varētu būt četrdesmit apgabala presvīteri, tur varētu būt četrdesmit augstie priesteri, tur varētu būt kardināli un bīskapi, un pāvesti, un visi pārējie, brēkdami: “Ej prom no turienes! Neapgāni sevi!” Taču tu esi apskāvis savu brāli, brāli. Tur ir kaut kas neviltots. Tu esi saņēmis piedošanu caur to pašu Izpirkšanu, caur kuru piedots ir arī viņam. Jūs esat brāļi, un tas satuvina vēl

vairāk nekā brālis. Tajā ir kaut kas tāds, kas satuvina tevi ar Dievu. Un, kad jūs satuvināties ar Dievu, jūs satuvināties viens ar otru.

175 “Kā tu vari ienīst savu brāli, kuru tu redzi, jeb nicināt viņu un sacīt, ka tu mīli Dievu, kuru tu neesi redzējis? Tu kļūsti par meli, un tevī nav patiesības.”

176 Taču, kad mēs nonākam līdz tādai vietai, kur Jēzus Kristus Asinis attīra mūs no visa grēka, tad mēs esam brāļi. Tad mums nav atšķirību. Mūsu vecajām etiķetēm, kas mums bija pielipinātas, vairs nav nozīmes.

177 Es atceros, kā tur...es nesen nācu iekšā pa durvīm un stāstīju vienam šeit klātesošam brālim, kā es reiz ganīju lopus. Un iedams tur cauri, mežzinis atzīmēja tos lopus, kad pavasarī tie tika dzīti aplokā. Un viņš vēroja. Viņš nekad... Uz lopiem bija visvisādas piederības zīmes. Taču viņš nepievērsa uzmanību piederības zīmei. Viņš skatījās uz asins birku. Un tai bija jābūt tīrasiņu herefordas šķirnei, citādāk tā nevarēja doties uz Arapahas mežu, kur atradās Herefordas asociācijas ganības. Tai bija jābūt tīrasiņu herefordas šķirnei.

178 Es domāju, ka tieši tā būs laika beigās. Viņš neprasīs: “Vai tu esi metodists? Vai tu biji baptists?”

179 Tas ir tas lielais jautājums šodien: “Kas tu esi? Vai tu esi metodists, baptists?”

Es sacīju: “Nē.”

180 “Kas tu esi, vai prezbiterietis, luterānis, nācarietis, pentakosts?”

“Nē.”

“Kas tu esi?”

“Kristietis.”

181 Kristietis, Asins birka, saprotiet, zem Asinīm. Tas nozīmē, ka katrs brālis, māsa zem tām Asinīm ir mans brālis, māsa. Ar dziļu patiesumu tur Kristus priekšā mēs, priesteris, sludinātājs, kas nu vēl, mēs uzliekam savas rokas uz mūsu upura un sakām: “Mēs esam vainīgi grēcinieki. Mēs neesam Tavas žēlastības cienīgi, ak, Dievs. Taču Tu atsūtīji Savu Dēlu nomirt mūsu vietā, un mēs to pieņemam bez maksas.” Ak, tad mēs esam brāļi.

182 Visa strīdēšanās ir beigusies. Tas viss ir aizgājis. Mums ir patiesi piedots. Tu aizej ar piedošanu un attīrīts no grēka, attīrīts no tradīcijām. Viss ir aizgājis. Vecie strīdi ir beigušies. Visi baptisti, metodisti un prezbiterieši ir attīrīti caur tām pašām Asinīm, un mēs esam kļuvuši brāļi. Tradīciju strīdi ir beigušies, tad mēs varam būt sadraudzībā šeit. Un tā ir vienīgā vieta, kur mēs varam būt sadraudzībā.

183 Es esmu redzējis prezbiteriešus Pilnā Evaņģēlija uzņēmēju sanāksmē, kuri runāja mēlēs un no visa spēka skaļi gavilēja, un tie bija tie visievērojamākie prezbiterieši, kādi vien ir Savienotajās Valstīs. Džims Brauns, cik daudzi no jums ir viņu kādreiz satikuši, ievērojams prezbiterietis, stāvēja šeit un dejoja Garā, un runāja mēlēs, un izturējās tādā veidā, un viņš ir draudzes gans vienā no slavenākajām prezbiteriešu draudzēm Savienotajās Valstīs. Luterāņi, metodisti, prez...visi kopā, kas tas ir? Viņi ir atnākuši zem Asinīm. Tur nav nekādas etiķetes. Tur nav nekādu konfesionālo barjeru. Mēs esam viens. Mēs esam kristieši. Mums ir kaut kas kopējs. Jā.

184 Nesen šeit... Noslēgumā. Reiz bija kāds vīrietis un sieviete, vīrs un sieva, viņi šķīrās. Un viņi centās izlīgt. Viņi devās pie psihiatra, lai noskaidrotu, vai viņš varēs nolīdzināt viņu savstarpējās nesaskaņas, taču viņš nespēja. Viņi gāja uz visurieni, ko vien varēja iedomāties, lai paliktu kopā, taču viņi tik ļoti strīdējās un pastāvīgi nebija vienisprātis. Un viņi vienkārši nespēja viens otru ciest un nespēja atrasties viens otram blakus, viņi sāka strīdēties. Tāpēc viņi nolēma, ka viņi šķīrsies.

185 Un tā, viņi noalgoja advokātu, lai tas nokārtotu viņiem šķiršanos. Un viņš sacīja: “Nu ko, pirms mēs to izdarīsim,” sacīja, “mēs pārdosim māju.” Un sacīja: “Būs labāk, ja jūs aiziesiet uz turieni un sadalīsiet visas mantas, pirms jūs saņemsiet šķiršanos un māja tiks pārdota.”

186 Un tā, tas vīrs un sieva devās kopā. Viņi aizgāja uz to māju. Un viņi iegāja dzīvojamā istabā, un viņa sacīja: “Es paņēmsu, lūk, šo.”

Bet viņš sacīja: “Es paņēmsu šo!”

187 Un viņi strīdējās, un viņi niknojās un ļaunojās viens uz otru. Pēc kāda laika viņi sacīja: “Labi, es atdošu tev šo, ja tu paņēmsi šito.” Nu, tā tas kādu laiku turpinājās. Tad viņi iegāja viesistabā un dažādas vietās, un virtuvē, un guļamistabā. Viņi sadalīja savas mantas.

188 Bet tad galu galā viņi atcerējās, ka vēl kaut kas bija bēniņos. Tāpēc viņi uzkāpa bēniņos un izvilka vecu čemodānu. Un viņi sāka ņemt no turienes ārā dažādas lietas, sacīdami: “Tu vari paņemt šito, tu vari paņemt šito.” Un visbeidzot viņu abu acis pievērsās kādai mazai lietiņai, un viņi abi to satvēra. Un viņi paskatījās viens uz otru. Kas tas bija? Mazas, baltas bērnu kurpītes, kas bija piederējušas bērniņam, kurš bija miris. Tā bija daļa no viņiem abiem. Un viņu abu rokas bija satvērušas to bērna kurpīti. Patiešām, kuram tās piederēja? Kam tās bija? Tas piederēja viņiem abiem. Tas bija viņiem kopējs.

189 Pēc maza brītiņa, kamēr viņi skatījās viens uz otru, pa viņu vaigiem sāka tecēt asaras. Kas tas bija? Viņi varēja sadalīt visu pārējo, taču, kad viņi nonāca līdz tam, kas viņiem bija kopējs, tas bērniņš, un viņš bija debesīs, tad strīds beidzās. Pēc pāris minūtēm viņi atradās viens otra apskāvienos. Šķiršanās jautājums bija atrisināts. Iestājās miers.

190 Un, brāļi, atļaujiet man šovakar pateikt sekojošo. Mēs negribam, lai jūs pievienojaties kādai draudzei. Taču, lūk, ko es jums lūdzu. Ir viena lieta, kas mums ir kopīga, tas ir Jēzus Kristus. Viņš mums visiem ir kopējs. Mēs visi nevaram būt baptisti. Mēs visi nevaram būt metodisti. Mēs visi nevaram būt viendievji vai trīsvienības piekritēji, vai kas nu vēl. Mēs to nevaram. Taču ir viena lieta, kas mums ir kopīga – tas ir šis Dieva piedodošais upuris, Viņa Dēls Jēzus Kristus. Viņā mums ir visas lietas. Taču tā ir pirmā lieta, kas mums ir jāpieņem. Pēc tam mums var būt citas lietas, kad mēs pieņemam piedošanu, kuru Dievs mums ir piedāvājis. Un tas nenotiks caur mūsu izglītības sistēmu, ne caur mūsu konfesionālo sistēmu, taču tas notiks caur Jēzus Kristus Asinīm. Mēs visi varam satīties tur zem krusta un būt viens, un mums var būt kaut kas kopējs. Vai jūs ticat tam? Tagad uz brītiņu nolieksim mūsu galvas lūgšanā.

[Pārtraukums lentas ierakstā–Tulk.]

191 Ar noliektām galvām, protams, noliektas ir arī sirdis, tagad uz brītiņu nolieksim mūsu sirdis, ar noliektām galvām, sacīdami: “Kungs, mana sirds tagad ir noliekusies ar visām tām manām tradīcijām; vai man ir taisnība vai nē?” Lai Svētais Gars tagad caurskata visu, kas ir sirdī. Un, ja tā nav tādā stāvoklī, kādā tai būtu jābūt, un jūs gribētu būt pieminēti noslēdzošajā lūgšanā, lai jūs saprastu, ka mēs visi varam satīties tikai zem viena – zem Asinīm, zem izpirkšanas. Un, kad mēs to darām, tad mēs tiekam attīrīti no visām šīs pasaules lietām. Un, ja jūs gribat, lai jūs piemin lūgšanā, tad paceliet, lūdzu, savu roku pretim Dievam. Sakiet... Lai Dievs jūs svētī. Ak vai, tās rokas! “Atceries mani, ak, Kungs!”

192 Vai jūs saprotat, ka mums vairs nav atlicis pārāk daudz dienu staigāšanai pa šo zemi? Jūs sakāt: “Nu, es esmu jauns.” Es zinu. Es nezinu, brāļi, māsa, šovakar nomirs ļoti daudzi pusaudži it visur pasaulē, simtiem. Nē, vienīgais, kas tev ir, ir elpa, kas ir tevī.

193 Vai šajā brīdī jūs nepateiksiet: “Ar paceltām rokām, Kungs Dievs, es pieņemu to piedošanu, kuru Tu piedāvā, Jēzus Kristus Asinis; lai tagad zīme no tām Asinīm, Svētais Gars, nonāk uz manis. Es neesmu pieņēmis Svēto Garu, es to zinu. Un es gribu pieņemt to *kaut ko*, kas man liks justies tā, kā tu to stāsti, ka arī visi mani grēki ir prom un pasaule, mīlestība uz pasauli ir atstājusi mani, un es esmu jauns radījums; es gribu zināt to savā sirdī. Un, Dievs, es paceļu savu roku ne brālim Branhamam, bet es paceļu to Tev, un Tu zini manu sirdi.” Un neviens nepaceliet acis. Lai to redz tikai Dievs. Un pasakiet: Dievs, man ir vajadzīga tā zīme, ka tās Asinis ir uzziestas man. Es to gribu.”

Paceliet savu roku, sakiet: “Palūdz par mani, brāļi Branham.” Lai Tas Kungs jūs svētī. Tas ir

labi.

194 Nav nozīmes, kas tu esi, metodists, baptists, prezbiterietis – tas ir katram, kas vēlas. Lūk, man... Nesakot neko pret tām draudzēm. Tās...ar tām viss ir kārtībā. Taču, lūk, ko es mēģinu pateikt: tas neglābs. Vai saprotat?

195 Tai ir jābūt Dieva piedošanai, piedodošajai žēlastībai. Un vienīgais veids, kā tas tiek piedāvāts, nav caur draudzi, bet caur Jēzus Kristus Asinīm. Tas ir mūsu Aizvietotājs, kad jūs varat uzlikt Viņam savas rokas un pateikt: “Tagad es pieņemu šo aizvietotāju. Dievs, esi man žēlīgs.”

196 Un varbūt šeit atrodas draudzes locekļi, kuri ir ar īstenu patiesumu pievienojušies draudzei. Es ticu tam no visas sirds, ka jūs esat pievienojušies ar patiesumu. Taču jūs sakāt: “Brāli Branham, patiešām, mana sirds nav attīrīta no visām tām tradīcijām un pārējā. Man šķiet, ja kāds izteiktos pret to draudzi, kuru es... Pat ja Bībele teiktu, sacītu man...pierādītu man saskaņā ar Bībeli, ka mana draudze kļūdās, es vienalga nevarētu pieņemt to no visas sirds. Es to nevarētu, taču es to vēlos. Palūdz par mani.” Vai tad jūs nepacelsiet savu roku, nepateiksiet: “Palūdz.” “Es to pieņemšu. Jā, es to noteikti darīšu.” Lai Dievs jūs svētī. Tas ir labi. Tas ir jauki. “Es gribu būt spējīgs pieņemt visu, ko ir pateicis Dievs, tieši tā, kā Viņš pateica Savā Bībelē. Un es gribu, lai Jēzus Kristus Asinis nonāk uz manis.”

197 Un, ja Asinis ir uzziestas, zīme... Saprotiet, ir zīme, ko dod Asinis, un tas ir Svētais Gars. Un, kad Svētais Gars nonāca Vasarsvētku dienā, jūs zināt, ko Viņš izdarīja cilvēkiem. Un katru reizi, kad Viņš nonāks uz cilvēkiem, Viņš darīs tieši to pašu. Pēteris sacīja: “Jo šis apsolījums ir jums, jūsu bērniem un visiem, kas vēl ir tālu, kurus Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās,” tas pats apsolījums.

198 Ja tie ir desmit centi *šeit*, tad tie ir desmit centi arī *tur*. Lai kur tas arī nebūtu, tie ir desmit centi. Ja tas ir dimants *šeit*, tad tas ir dimants arī *tur*. Ja tā ir māja *šeit*, tad tā ir māja arī *tur*.

199 Un, ja tas ir Svētais Gars, kas nonāca Vasarsvētku dienā, tad tas ir tas pats Svētais Gars šodien. Un vai jūs nekad neesat to piedzīvojuši? Saņemiet to tagad, kad mēs lūgsimies, vai jūs gribat?

200 Mūsu debesu Tēvs, saprotot, ka saule strauji nolaižas, laika vairs nebūs, reiz tas varenais erceņģelis iznāks uz laika skatuves, no Mūžības. Un atskanēs Dieva bazūne, un katrs vīrietis un sievietē atbildēs tā priekšā, kas mums ir zināma kā patiesība, Dieva Vārda priekšā. Ir jābūt kaut kādam standartam, kurš ir Dievam šeit uz zemes, saskaņā ar kuru mēs tiksim tiesāti. Un, ja mēs pieņemam mūsu draudzes, mūsu konfesijas standartu, cik gan tālu mēs no tā būsim! Un kurai konfesijai būs taisnība? Tādējādi mēs būtu apjukumā. Mēs nezinātu, ko darīt. Taču ir kāds standarts, un tas ir Tavs Vārds.

201 Un Tavā Vārdā ir teikts: “Ja cilvēks nepiedzims no augšas, viņš nespēs pat ieraudzīt Dieva Valstību.” Citiem vārdiem, viņš nespēs to saprast. Viņam ir jāpieņem tas ticībā un jāpiedzimst no augšas, un tad viņš sapratīs to. “Redzēt” nozīmē “saprast”.

202 Un šovakar mēs lūdzam, Dievs, tik daudzas rokas ir paceltas it visur šai ēkā, pilsētas uzņēmēji un sievietes, zēni un meitenes, es ticu, ka viņi pacēla savas rokas patiesumā. Lūk, viņi nevarētu pacelt savas rokas, ja viņiem nebūtu pārliecības. Un Svētais Gars, kas ir viņiem blakus, ir pierādījis viņiem, ka viņiem nav taisnība, un ir iedevis pārliecību, ka viņi grib laboties. Un viņi ir pacēlušī savas rokas pretim Tev, varenajam Radītājam, saprotot, ka reiz viņiem būs ar Tevi jāsatiekas. Un viņi bija patiesi, es ticu, Kungs, un es iestājos par katru. Es šovakar ticu, Kungs, būdams lūgšanā, lai neviens no tiem cilvēkiem, kas ir pacēlušī rokas, nespētu nomierināties, līdz Svētais Gars piepildīs viņu dzīvi. Dāvā to, Kungs. Es pieprasu viņus kā Jēzus Kristus trofejas. Izdari to, Kungs, es lūdzu. Izglāb pazudušos.

203 Piepildi ar Svēto Garu tos, kas ir pieņēmuši Kristu. Izlej to uz viņu dvēselēm, Tēvs. Lai Tev ir slava.

204 Jēzu, Tu sacīji mums: “Neviens nevar atnākt pie Manis, ja sākumā viņu nepievilks Mans

Tēvs,” un “ticība nāk no Dieva Vārda dzirdēšanas.” Un, lūk, Dieva Vārds ir sludināts, ticība nāk no dzirdēšanas. Viņi ir pievilkti, jo Bībelē ir teikts: “Kurus Viņš ir iepriekšzinājis, tos Viņš ir nozīmējis. Un, kurus Viņš ir nozīmējis, tos Viņš ir aicinājis. Bet kurus Viņš ir aicinājis, tiem Viņš ir devis mūžīgo Dzīvību.”

205 Lūk, tur sākumā, pirms šīs pasaules, Tu ieliki viņu vārdus Jēra Dzīvības Grāmatā. Un šodien Svētais Gars aicināja. Un viņi pacēla savas rokas. Tagad, Kungs, dāvā viņiem mūžīgo Dzīvību. Es prasu to Dieva slavai, lai Svētais Gars ieiet viņu sirdīs un apgraiza viņus no visiem mirušajiem darbiem un tradīcijām, un dāvā viņiem bezmaksas piedošanu; un piepilda viņus ar Savu klātbūtni, lai viņi var virzīties tālāk, sākot no šīs dienas, šajā tumšajā stundā, kā tas bija Sodomas dienās, kad sievietes ar izkrāsotām sejām, netikumība satricināja tautas.

206 Ak, Kungs Dievs, lai vīrieši un sievietes virzās uz priekšu kā degošas liesmas. Lai Svētais Gars burtiski atsūtu pār viņiem svētu uguni, Kungs, līdz viņi tik ļoti piepildīsies ar Dieva labestību, lai viņi dotos, lai aicinātu pie krusta katru grēcinieku, ar ko viņi saskarsies. Dāvā to, Kungs, kur arī viņi varētu nokrist un atrast piedošanu. Izdari to metodistam, baptistam, prezbiterietim, pentakostiem un visiem, Kungs. Dāvā to. Viņi tagad ir Tavi. Es atdošu viņus Tavās rokās, lai Tu dāvātu to viņiem. Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

207 Vai jūs Viņu mīlat? Es... Varbūt tas ir nedaudz ārpus kārtības. Vienu brītiņu. Nodziedāsim to veco, labo psalmu. Man patīk dziedāt. Jūs zināt... Reizēm, kad tu sludini, tu saki to, kas ievainos, taču ir balzams Gileādā, vai tad ne, kas dziedinās dvēseli.

208 Nodziedāsim to veco, labo dziesmu, lūdzu. “Viņu mīlu es, Viņu mīlu es, jo Viņš pirmais mani mīlēja.” Vai jūs zināt šo dziesmu? [“Āmen.”] Lūdzu, sāciet to kāds tagad.

Viņu mīlu es, Viņu mīlu es,

Jo Viņš pirmais mani mīlēja

Un Golgātā man glābšanu

Viņš nopirka.

209 Nodungosim to. Un tā, kamēr jūs dungojat “Viņu mīlu es”... Cik daudz šeit ir baptistu? Paceliet roku. Prezbitērieši, luterāņi, nācarieši, svētuma piligrimi, pentakosti? Ak vai, cik cilvēku! Visi kopā... Ko mēs šobrīd esam izdarījuši, kad mēs esam atnākuši zem krusta, zem piedodošās žēlastības? Mums visiem ir piedots, nevis caur mūsu draudzi, bet caur Golgātu.

210 Vienkārši paspiedīsim roku metodistiem, baptistiem un pentakostiem, lūk, kamēr mēs atkal dziedāsim.

...Jo Viņš pirmais mani mīlēja

Un Golgātā man glābšanu

Viņš nopirka.

211 Lūk, mēs dziedam to, lai ikviens varētu sadzirdēt. Tagad nolieksim mūsu galvas un pacelsim abas rokas pretim Dievam. Un no visas sirds, ja mēs mīlam Viņu, tad pateiksim to tagad.

Viņu mīlu es (Ak, Dievs!), Viņu mīlu es,

Jo...

Piedošanai

(Pardon)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1963. gada 28. oktobrī Toskānā, Arizonas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 63-1028 ilgst 1 stundu 32 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2022. gadā.